

A full-page background image showing a soldier in camouflage gear and a helmet, using a chainsaw to cut through snow and debris in a forest. The soldier is bent over, focused on the task. The forest has many thin, light-colored tree trunks. The ground is covered in snow and some dry leaves.

RANNIKON PUOLUSTAJA

Meripuolustuksen ammatti- ja jäsenlehti

nro 2/2026

Teemoina

**Rannikkoprikaati,
logistiikka ja
kestävyys**

Saaristotaistelua läpinäkyvällä
taistelukentällä s. 10

Merellinen huolto
murroksessa s. 22

Grönlanti ja Pohjolan
uusi etulinja s. 25

IMAGE SOFT

Underwater surveillance technology

Vedenalaisen valvonnan järjestelmät

- Merialueiden valvonta
- Satamaturvallisuus
- Merenalaisten rakenteiden ja kaapeleiden puolustus

Rannikkopuolustuksen ja merenkulun simulaattorit

- Sukellusvenetorjunnan simulaattorit
- Sertifioidut merenkulun koulutukset
- Operaatioiden suunnittelu ja uhkien torjunta
- Tulenjohton harjoittelusimulaattorit

www.imagesoft.fi

Näkyvä laivasto, tuntuva vaikutus

Kuluva vuosi on alleviivannut merivoimien merkitystä niin, että parhaan trailerin valinta on vaikeaa.

Kun alusliikenne hidastuu Hormuzin salmessa, maailma ei pysähdy – mutta se alkaa nykiä. Aikataulut venyvät, hinnat haakevat uutta tasapainoa ja epävarmuus siirtyy pörssikursseihin. Meri ei ole vain kuljetusreitti, vaan talouden verenkierto. Kun se yskii, vaikutus tuntuu kaikkialla.

Suomelle tämä ei ole kaukainen ilmiö. Meidän henkireikämme on Itämeri. Se on reitti, jota pitkin energia, raaka-aineet ja vienti liikkuvat – mutta yhtä lailla se on näkymätön verkko, jonka varassa kulkee tieto, maksuliikenne ja yhteiskunnan

perustoiminta. Kun puhumme meriyhteyksien turvaamisesta, puhumme samalla kansallisetä toimintakyvystä.

Siksi on syytä analysoida tarkasti, mitä pohjoisilla merialueilla tapahtuu. Britannian paljastama venäläinen vedenalainen operaatio ei ollut vain sukellusvenejahti. Se oli kokonaisen toimintatavan esiin nostaminen. Näkyvä, helposti havaittava alusyksikkö sitoo huomion. Samalla pinnan alla toimivat erikoisyksiköt kartoittavat ja tarvittaessa häiritsevät kriittistä infrastruktuuria: kaapeleita, putkia ja yhteyksiä, joihin moderni yhteiskunta nojaa.

Kun katse on kriisissä, käsi voi olla merenpohjassa.

Tämä on 2000-luvun merellisen vaikuttamisen ydin. Vaikutus ei ala laukauksesta, vaan katkoksesta. Ei näkyvästä tuhosta, vaan häiriöstä, joka leviää järjestelmästä toiseen. Yhden kaapelin vaurio voi tuntua pankkijärjestelmässä, yhden putken häiriö teollisuuden tuotannossa. Meri yhdistää – ja siksi siihen kohdistuva häiriö moninkertaistuu.

Tässä todellisuudessa laivaston merkitys korostuu uudella tavalla. Se ei ole vain symboli tai kriisiajan instrumentti. Se

on jatkuva viesti – ja konkreettinen kyky.

Laivasto kertoo, että meriyhteyksiä valvotaan. Se osoittaa, että toimintaa havaitaan, seurataan ja tarvittaessa paljastetaan. Vielä tärkeämpää on, että se luo edellytykset toimia: suojata liikennettä, tukea viranomaisia, paikantaa poikkeamia ja puuttua niihin ennen kuin häiriö muuttuu kriisiksi.

Britannian operaatio osoitti tämän kirkkaasti. Kun pinnan alla toimineet yksiköt menettivät yllätyksen edun, koko operaatio menetti tehonsa. Näkyvä läsnäolo ei estänyt vain yhtä sukellusvenettä – se teki näkymättömästä toiminnasta näkyvää.

Itämerellä tämä ajatus on suoraan sovellettavissa. Alue on tiivis, vilkas ja kriittinen. Jokainen kaapeli, jokainen väylä ja jokainen satama on osa järjestelmää, joka pitää Suomen kiinni maailmassa. Tämän järjestelmän turvaaminen ei perustu yksittäiseen ratkaisuun, vaan kokonaisuuteen, jossa valvonta, läsnäolo ja reagointikyky kytkeytyvät yhteen.

Merivoimien rooli tässä kokonaisuudessa on kuin pyörän navalla. Laivasto ei suojaa vain merialuetta, vaan yhteyksiä, joiden varassa yhteiskunta toimii.

Meripuolustuksen ammatti- ja jäsenlehti

Päätoimittaja

Juha-Antero Puistola
juha.antero.puistola@gmail.com
Kaikki sähköiset aineistot
pyydetään lähettämään
osoitteeseen:
toimitus@rannikonpuolustaja.fi

Toimitus

Toimitussihteeri
Seppo Alanko
toimitus@rannikonpuolustaja.fi
Markus Malila
markus.malila@mil.fi
Ove Enqvist, historia ja kirjallisuus
enqvist@tutanota.com

Toimitusneuvosto

Timo Junttila,
toimitusneuvoston puheenjohtaja
Auvo Viita-aho,
kustantajan, RUY:n puheenjohtaja
Juha-Antero Puistola, lehden
päätoimittaja (kokouksen sihteeri)
Janne Huusko,
MERIV:n esikuntapäällikkö
Kalle Kaján, Suomenlahden
aliupseerit ry:n pj
Mikko Laakkonen,
UUDPR:n komentaja
Mika Kuutti, SINRES ry
Johan Tillander, RPR:n komentaja
Tanja Himmelroos, MPHIL
Sauli Rimmanen,
RLAIV:n komentaja
Antti Rainio, MERISK:n johtaja
Heikki-Ilari Hirvonen,
RTPY:n puheenjohtaja
Tatu Vartiainen,
RTOU ry:n puheenjohtaja

Lehden kotisivut

www.rannikonpuolustaja.fi

Toimituksen osoite (postitettavat aineistot)

Seppo Alanko
Tmi Riimunkantaja
Vuoriharjuntie 40 I 17, 02330 Espoo

Tilaushinnat vuodelle 2026

Yksittäiset kestotilaajat 26 euroa/
vuosikerta. Yleishyödyllisten
yhteisöjen jäsentilaukset
12 euroa/vuosikerta.

Osoitteenmuutokset ja tilaukset

Jarmo Valtimo
Metsäkannaksentie 32
10940 Hanko
040 564 7695
jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

Kirjapaino

Punamusta Oy, Forssa

Ilmoitusmyynti

Juha Halminen
050 5922 722
juha.halminen@mediaosasto.fi

Julkaisija

Rannikkoupseeriyhdistys RUY ry
Aikakausmedia ry:n jäsen

Kansi

Puolustusvoimat/
Rannikkoprikaati

Näkyvä laivasto on osa pelotet-
ta, mutta ennen kaikkea se on
osa arjen turvallisuutta – kykyä
varmistaa, että yhteydet pysy-
vät auki, vaikka turvallisuusym-
päristö synkkenee.

Hormuz opettaa, mitä ta-
pahtuu, kun maailman veren-
kierto häiriintyy. Pohjoiset me-
rialueet muistuttavat, että sa-
ma logiikka pätee myös täällä
– usein huomaamattomammin,
mutta ei vähemmän merkityk-
sellisesti.

Siksi kysymys ei ole vain sii-
tä, mitä merellä näkyy. Kysymys
on siitä, mitä ilman näkyvää läs-
näoloa jäisi huomaamatta.

Näkyvä laivasto on viesti,
jota ei voi toistaiseksi ulkoistaa
koneille.

Mutta ennen kaikkea se on
kyky toimia. ■

Juha-Antero Puistola

*Päätoimittaja
Komentaja evp.*

69. vuosikerta • 2/2026

RANNIKON PUOLUSTAJA 3/2026 ilmestyy viikolla 40.

Lehden aineistopäivä on 14.8.2026 mennessä. Tekstit mieluiten rtf-tekstiedostoina (muutkin formaatit käyvät) sähköpostilla. Kuva-aineisto pape-
ri-, dia-, tai digikuvina (tiff-, eps- tai jpg). Digikuvien minimiresoluutio on 300
dpi käytettävässä koossaan. Paperikuvia ei palauteta. Muusta menettelystä
on sovittava erikseen päätoimittajan kanssa.

LAIVASTON SOITTOKUNNAN TULEVAT ESIINTYMISET

7.6.SUOMEN MARSALKKA MANNERHEIMIN MUISTOJUHLA

Louhisaaren kartanon puisto ja alue, Askainen

Järjestäjä: Sotien 1939–1945 Varsinais-Suomen Perinneyhdistys

11.6.PORILASKONSERTTI

Tuomaanpuisto, Turku

Järjestäjä: Porin prikaatin kilta

27.6.MERIPÄIVÄT

Kiilin kotiseutumuseo, Siipyy (varusmiesyhtye)

Järjestäjä: Kiilin kotiseutumuseo

17.7.MIL-ESPA

Espan lava, Helsinki (varusmiesyhtye)

HAMINA TATTOO 2026

14.8.MERI TULEE KAUPUNKIIN

Forum Marinum, Turku

Teemoina

Rannikkoprikaati, logistiikka ja kestävyys

- 8 ”Huhut kuolemastani ovat vahvasti liioiteltuja.”
- 10 Saaristotaistelua läpinäkyvällä taistelukentällä
- 14 Merivoimien sukellustoiminta
- 22 Merellinen huolto murroksessa
- 25 Grönlanti ja Pohjolan uusi etulinja
- 28 Decoding the UK’s High North Ambitions

Heikki-Ilari Hirvonen
Eero Kallio ja Iiro Mutanen
Rannikkoprikaati
Jaakko Plathan
Ossi Kettunen
Charlie Edwards

PUOLUSTUSVOIMAT/ RANNIKKOPRIKAATI

Vakiot

Pääkirjoitus	3
Sidosryhmät.....	74

Kuulumisia

Rannikkoupseeriyhdistys.....	55
Rannikkosotilaskotiyhdistys.....	56
Hangon Rannikkopatteriston Perinneyhdistys	60
Suomenlinnan Rannikkotykistökilta.....	63

Sinisen Reservin yhteysupseeriviirikön TONI ALASUVANTO
22. toimintavuosi on alkanut.

Tapahtumat

Rauma Marine Constructions – uuden Pohjanmaa-luokan rakentaja	34
Sinisen Reservin yhteysupseeriviirikö.....	38

Historia

Uuden raskaan rannikkotykkin kehittämisyhdistys.....	39
Tukholman merihistoriallinen museo	44
Menneisyyden pöyhintää osa 6 Teikarsaaren taistelussa kesällä 1944.....	46
Koululaivakysymys 1955–61 ja Matti Kurjen hankinta	50

Heikki-Ilari Hirvonen

Suomenlinnan rannikkorykmentin komentaja
Komentaja Heikki-Ilari Hirvonen

”Huhut kuolemastani ovat vahvasti liioiteltuja.”

Merivoimien vaikuttamishankkeen myötä kiinteät tornikanuunat on tarkoitus korvata liikkuvalla 155 mm tykistöjärjestelmällä. Rakentuvan suorituskyvyn myötä avautuu mahdollisuus tarkastella rannikkotykistön taistelua ja koulutusta uudella tavalla – joltain osin kyse saattaa tosin olla eräällä tavalla paluusta vanhaan, hyväksi havaittuun.

Uutta suorituskykyä on tulevaisuuden taistelukentällä suunniteltu käytettävän kaikkiin perinteisiin rannikkotykistön tehtäviin, kuten tappioiden tuottamiseen vastustajan taistelualus- ja venekalustolle, taistelujen tukemiseen epäsuoralla tulella saaristossa ja rannikolla erilaisten merellisten hyökkäysten torjumiseen. Rakentuvan järjestelmän operatiivinen liikkuvuus kuitenkin mahdollistaa jatkossa uudella tavalla vastustajan maalittamissykliä nopeammat ryhmittymismuutokset, ennakoivat painopisteiden vaihdot operaatio-suunnalta toiselle sekä tarvittaessa usean tuliyksikön vaikutuksen keskittämisen taistelutilanteen edellyttämällä tavalla. Koko operaatioalueen syvyys voidaan hyödyntää yksiköiden tukeutumisen- ja tuliasema-alueina. Tämä parantaa merkittävästi suojaa esimerkiksi tiedustelua, miehittämättömiä järjestelmiä ja kaukovaikutteisia ase-

ta vastaan sekä luo edellytykset tarvittaessa ulottaa yksiköiden tuli kauemmas syvyyteen. Järjestelmän itsenäinen liikkumiskyky mahdollistaa ripeän ammu ja siirry -tyyppisen tuliasematoiminnan, jolla kyetään väistämään vastatykistötoimintaa operoitaessa lähempänä taistelualuetta.

Tykistöjoukot on perinteisesti organisoitu pattereiksi ja patteristoiksi. Näin menetellään myös uusien yksiköiden osalta. Kaavailtu yksikkötyyppi mahdollistaa hajaryhmitykset ja itsenäisen toiminnan tarvittaessa pitkäkestoisesti sekä taktisten ja tulenkäytöllisten johtosuhteiden joustavat muutokset kulloinkin tilanteen edellyttämällä tavalla.

Yksiköiden henkilöstö koostuu myös jatkossa palkatusta sotilashenkilöstöstä ja reserviläisistä. Henkilöstön määrä ei merkittävästi poikkea nykyisten yksiköiden vahvuudesta, vaikka varsinaisen asejärjestelmän

käyttö edellyttää aiempaa vähälukuisempaa tykkimiehistöä. Ainakin aluksi palkatun henkilöstön koulutuksessa tukeudutaan pääosin Maavoimien koulutusjärjestelmään. Tämä mahdollistaa kenttätukirykistön parhaiden käytänteiden omaksumisen, jotka voidaan koulutuksessa edelleen yhdistää rannikkotykistön perinteisiin vahvuuksiin. Koulutusohjelmiin sisällytetään niin maa- kuin meriammunnat. Näistä ensin mainittujen merkitys kuitenkin korostunee aiempaan verrattuna. Varusmiesjoukkotuotanto uudelle järjestelmälle on suunniteltu toteutettavan pääosin Rannikkoprikaatissa Upinniemiessä. Reservin aliupseerit ja miehistö koulutetaan lähtökohtaisesti Suomenlinnan Rannikkorykmentissä, mutta reserviupseereiksi valittavat komennetaan ainakin ensivaiheessa Reserviupseerikouluun soveltuville opintosuunnille. Ajan myötä tulee tarkasteltavaksi Merisotakoulun aseman

PUOLUSTUSVOIMAT/ RANNIKKOPRIKAATI

vahvistaminen rannikkotykistön päällystön kouluttajana ja kasvattajana.

Varsinaisen asejärjestelmän lisäksi aivan keskeinen kehittyvä materiaallinen osa-alue on ampumatarvikkeet. Suuremman kaliiperin myötä saavutetaan täysi yhteensopivuus Maa-voimien ja liittolaisten kanssa, joka parantaa mm. kustannustehokkuutta hankinnoissa ja varmistaa ampumatarvikkeiden saatavuuden mahdollisen sodan aikana. Monipuolistuvien laukaussyhdistelmien myötä rannikkotykistön kyky vaihtaa erilaisiin maalitilanteisiin merellä, saaristossa ja rantamaalla eri ampumaetäisyyksille paranee merkittävästi. Yksi vanha ominaisuus ampumatarvikkeissa kuitenkin säilyy –

tykistön kranaatille ei edelleenkään ole olemassa kustannustehokasta vasta-asetta.

Muutoksen seurauksena keskeinen kalusto siirtyy linna-kesaarilta mantereelle. Uusien varastointitilojen myötä materiaalsen suorituskyvyn ylläpidolle luodaan hyvät edellytykset. Rakennettavat ajanmukaiset koulutustilat mahdollistavat järjestelmän peruskäytön ja huollon opettamisen kaikissa sää- ja valaistusolosuhteissa ennen siirtymistä lähiharjoitusalueilla tapahtuvaan harjoitteluun. Ajansäästö nykytilaan verrattuna on merkittävä, mikä tehostaa koulutusta ja säästää resursseja. Kokonaan rannikkotykistö ei kuitenkaan todennäköisesti poistu saaristosta. Nykyisiä harjoitusalueita, ku-

ten vaikka Russarötä ja Mäkiluotoa on tarve jatkossakin hyödyntää tuliasema-alueina harjoiteltaessa meriammuntoja, jolloin ei ole tarvetta poikkeusjärjestelyihin, kuten esimerkiksi yliammuntaan.

Artikkelin otsikko on varmasti useimmille lukijoille tuttu sitaatti kirjailija **Mark Twainin** lähettämästä viestistä, jonka tarkoituksena oli oikaista julkisuudessa liikkuneita huhuja hänen voinnistaan. Rannikkotykistön nykytilasta ja kehitysnäkymistä on niin ikään vuosien varrella lausuttu erilaisia näkemyksiä. Tosiasia kuitenkin on, että ”aselaji” elää ja kehittyy ajassa. Rannikkotykistö on terästä ja tekniikkaa myös 2030-luvulla – osana meripuolustuksen kokonaisuutta. ■

Eero Kallio ja Iiro Mutanen

Komentaja Eero Kallio, Rannikkoprikaatin operaatiopäällikkö ja komentajakapteeni Iiro Mutanen, Rannikkoprikaatin suunnittelija

Saaristotaistelua läpinäkyvällä taidilla

Viidettä vuotta jatkunut sota Ukrainassa on alleviivannut keskeisen opetuksen: Taistelussa menestymisen kannalta ratkaisevassa roolissa on kyky sopeutua olosuhteisiin, kehittää uusia toimintatapoja ja ottaa rohkeasti käyttöön uusia välineitä. Taitava on taistelukentällä askeleen edellä.

PUOLUSTUSVOIMAT / RANNIKKOPRIKAATI

PUOLUSTUSVOIMAT / RANNIKKOPRIKAATI

säilyttää maltti ja analyttisuus. Elementit, joita olemme Ukrainassa nähneet, eivät sotilasteknologian kehityksen suhteen ole yllätyksiä: miehittämättömät järjestelmät, taistelukentän läpinäkyvyys ja tekoälyn hyödyntäminen ovat olleet kehittäjien pöydillä jo ennen käynnissä olevia sotia. Parhaillaan käytävät sodat ovat kiihdyttäneet uusien välineiden käyttöönottoa ja taistelutapojen kehittämistä. Sotilaallisen suorituskyvyn kehittämisen näkökulmasta oleellista on saada tavoitteet, käyttöperiaatteet ja välineet linjaan. Tätä työtä ovat tehneet jo Rannikkoprikaatin edeltäjät ja työtä tehdään edelleen. Jotta pysyisimme mukana vauhdissa, meiltä edellytetään huomattavaa työpanosta ja rohkeutta tehdä asioita uudella tavalla.

Opit menneistä sodista

Komentajakapteeni (myöhemmin amiraali) **Jouko Pirhonen** toi diplomityössään (Laivasto toiminta saaristotaisteluissa

Suomen olosuhteissa) esille keskeiset havainnot talvi- ja jatkosodan kokemuksista: laivaston, rannikkojoukkojen ja ilmavoimien vaikutuksen tehokas keskittäminen mahdollistaa huomattavien tappioiden tuottamisen ja voimakkaankin vihollisen etenemisyritysten torjumisen. Nykypäivän taistelukenttään peilaten nämä fundamentit eivät vaikuta muuttuneen – muutos toteutetaan suorituskykyjen käyttöperiaatteiden kehittämällä, joukkojen organisoinnilla ja niiden käyttämillä välineillä. Tämän päivän kehittämisessä keskeistä onkin tarkastella, miten muodostamme ajallisen ja paikallisen ylivoiman, miten käytämme keskitetysti vaikuttamisen välineitä, miten mahdollistamme voimien joustavan käytön ja miten muodostamme joukoillemme tukialueet.

Taktiikka maaston mukaan ja väline olosuhteita varten

Tilannekuva ja johtamisyhteydet mahdollistavat yhteisen ti-

lupäällikkö

telukentällä

2 020-luvun kriisit värittävät keskustelua siitä, mihin suuntaan joukkoja ja toimintatapoja tulisi kehittää. Tässä keskustelussa on hyvä

PUOLUSTUSVOIMAT/ RANNIKKOPRIKAATI

lanneymmärryksen ja mahdollisuuden keskittää haluttu vaikutus tavoitteiden kannalta olennaisiin kohteisiin. Tilannekuvan muodostaminen on kaikkien joukkojen tehtävä. Tämä edellyttää laajaa valikoimaa erilaisia sensoreita erilaisilla laveteilla. Passiiviset siirrettävät sensorit ja erilaiset tunkeutumiskykyiset miehittämättömät järjestelmät mahdollistavat tehokkaamman tiedonkeruun, suojautumisen vihollisen vaikutukselta sekä ajallisesti että paikallisesti kohdistetun maalitiedon keräämisen. Tämän datan nopeampaan analysointiin ja tehokkaampaan vai-

kuttamiseen päästään hyödyntämällä tekoälyä.

Tehokkaampaa operointia

Teknologian kehittyessä myös taisteluvälineet kehittyvät. Viimeaikaiset sotaopit osoittavat tulivoiman kiistattoman merkityksen taistelun ratkaisijana. Perinteisen tykistön ja ohjusten rinnalle on noussut uutena elementtinä erikokoisten miehittämättömien järjestelmien hyödyntäminen taistelujen osana. Uudet välineet luovat uusia mahdollisuuksia parhaan mahdollisen vaikutuksen aikaansaamisessa. Hajautettu taistelu saa-

ristossa pienillä monikäyttöisillä ja liikkuvammilla osastoilla, jotka hyödyntävät uudenlaisia järjestelmiä ja välineitä, mahdollistaa logistiselta jäljeltään kevyemmän, mutta tehokkaamman ja paremmin suojautuvan operoinnin.

Huolto keskeisessä asemassa

Taistelevien joukkojen ylläpito saariston kuluttavissa olosuhteissa edellyttää luotettavaa ja taistelunkestävää tukijärjestelmää. Rintamalinjan venymisen laajaksi läpinäkyväksi taistelualueeksi kuluttaa siellä toi-

mivia joukkoja ja nostaa niiden tukemisen riskitasoa. Rannikkoprikaatin huoltojoukot ovat keskeinen osa saariston taistelukykyä ja niiden rooli taistelevana huoltona tulee korostumaan. Kyky ennakoida huoltotarvetta, operoida miehittämättömiä järjestelmiä ja tarvittaessa suojata taistelualueelle toimitettavaa tukea ovat keskeisiä elementtejä joukkojen ja toimintatapojen kehittämisessä.

Puheista teoiksi

Omien olosuhteiden tuntemus, huolellinen valmistautuminen ja uhkaan vastaavat toimintatavat sekä varusteet muodostavat edellytykset onnistuneelle taistelulle. Siinä missä saaristossa toimivia joukkoja, niiden toimintatapoja sekä varustusta kehitetään merivoimallisesti, oman toimintaympäristön tuntemus ja valmistelut ovat Rannikkoprikaatin joukkojen päivittäistä työtä. Olosuhteiden muokkaaminen taistelumme kannalta edullisemmaksi on mahdollisuus, jolla puolustaja voi temmata aloitteen ja menestyä vahvempaa vastaan. Tämä työ näkyy rakennettavina johtamisjär-

jestelminä, joukoille suojaa tuottavina linnoitteina ja aktiivisena koulutus- ja harjoitustoimintana.

Sitoutuneet reserviläiset kehittäjinä

Vuoden 2026 toiminnassa tämä näkyy erityisesti aktiivisena harjoitustoimintana, jossa asevelvolliset, niin reserviläiset kuin varusmieskoulutettavat, toimivat osana omaa poikkeusolojen joukkoaan omalla toiminta-alueellaan. Uusia välineitä otetaan käyttöön osana joukkojen harjoitustoimintaa, jolloin viimeaikojen sotien oppeja, toimintatapoja ja väli-

neitä voidaan harjoitella siinä ympäristössä, missä joukkojen on tarkoitus taistella. Keskeinen osa taistelukykyämme kehittämistä on Rannikkoprikaatin sitoutuneet ja aktiiviset reservin sotilaat, jotka omien yksiköidensä toimintatapojen kehittämisen lisäksi ovat sitoutuneet kouluttamaan parhaita toimintatapoja koko joukollemme – vuoden- ja vuorokaudenajasta riippumatta.

Joukkojen suorituskyvyn sekä taistelutavan kehittäminen ja harjoittelu on viimekädessä jokaisen rannikkoprikaatilaisen päivittäistä työtä. ■

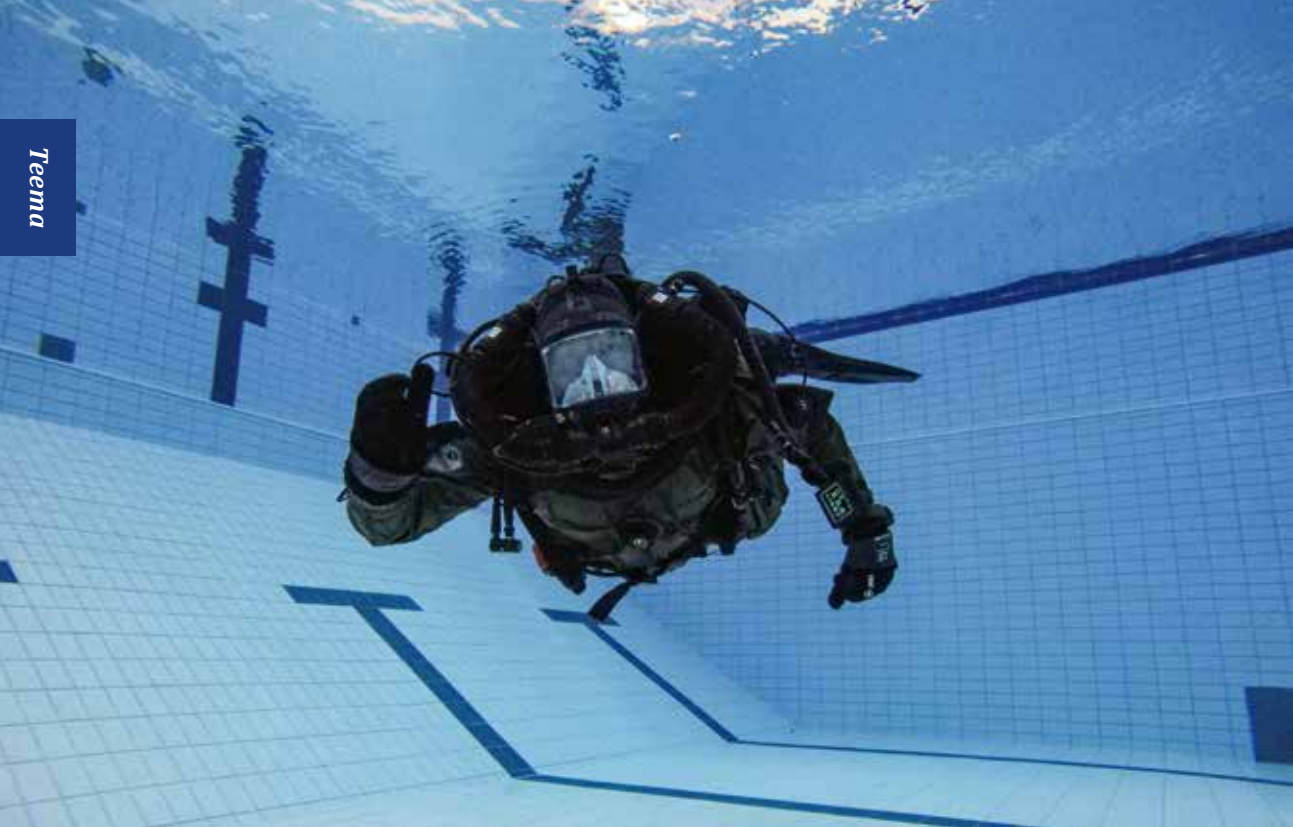

PUOLUSTUSVOIMAT/ RANNIKKOPRIKAATI

Suomenlahden tiivis valvonta jatkuu

Rannikkoprikaatin tehtävät ovat pysyneet luonteeltaan samankaltaisina, joista sen edeltäjät ovat vastanneet jo toisen maailmansodan aikana. Myös vastuualue on pysynyt samana. Saariston hallinta, tilannekuvan tuottaminen, hyökkäysten torjuminen ja omien laivastojoukkojen toimin-

nan mahdollistaminen muodostavat edelleen keskeisen osan Rannikkoprikaatin olemassaolon tarkoitusta. Tänäänkin Rannikkoprikaati valvoo Suomenlahtea 24/7 ja muodostaa meritilannekuvan, pitää yllä korkeaa valmiutta ja mahdollistaa Rannikkolaivaston alusten tukeutumisen Upinniemen tukikohdassa.

Raivaajasukeltaja.

PUOLUSTUSVOIMAT

Rannikkoprikaati

Merivoimien sukellustoiminta

Sukeltajien tehtäväkenttä

Puolustusvoimien sukeltajat jaetaan saadun peruskoulutuksen mukaan kolmeen eri ryhmään. Raivaajasukeltajat ovat erikoistuneet räjähteiden raivaamiseen veden alla ja rannikon haastavissa olosuhteissa. Raivaajasukeltajat käyttävät sukelluslaitteena elektronista suljetun kierron sukelluslaitetta (ECCR¹), joka on äärimmäisen

hiljainen ja vähämagneettinen.

Taistelusukeltajat toteuttavat haastavia tiedustelu- ja tuhoamistehtäviä rannikkoalueella. Sukeltamisen lisäksi he kykenevät soluttautumaan kohdealueelle muun muassa pintaui-malla, pienveneellä, helikopterilla tai yhdistämällä eri menetelmiä. Taistelusukeltajat käyttävät sukelluslaitteena suljetun kierron happilaitetta, josta ei

nouse pintaan toimintaa paljastavia kuplia.

Työsukeltajat koulutetaan vastaamaan Meri – ja Maavoimien rauhanajan sukeltajatarvetta. Koulutuksen jälkeen he osaavat käyttää erilaisia vedenalaisia työvälineitä, laatimaan suunnitelmia ja raportteja erilaisten kohteiden tarkastamisesta ja yksinkertaisista korjaustoista. Työsukeltajakoulutuksen jälkeen op-

pilaat kykenevät sukeltamaan omavaraisella laitteella ja kevyellä pintakaasujärjestelmällä.

Ammattitaitoista koulutusta vuodesta 1954

Kaikki Puolustusvoimien sukeltajat koulutetaan Rannikkoprikatissa Sukeltajakoulun toimesta. Joukkotuotannossa on vuorovuosittain raivaaja- tai taistelusu-keltajakurssi, jonka ohessa kou-lutetaan henkilökunnalle suun-nattua työsukeltajalinjaa. Henki-lökunta voi myös hakeutua jouk-kotuotantolinjoille, mikäli orga-nisaatiolla on tälle erillinen tarve.

Koulutukseen haetaan va-paaehtoisesti ja valintakokeet seuraavan vuoden kurssille jär-jestetään vuosittain elokuun lopulla. Kaikki esikarsinnan lä-päisseet, niin varusmiespalve-lukseen kuin henkilökuntaop-pilaiksi hakijat, kutsutaan Upi-niemeen nelipäiväiseen testiti-

Taistelusukel-taja pinta-utuessa laitteen pohjaan jättämisen jälkeen.

PUOLUSTUSVOIMAT

laisuuteen. Tilaisuus alkaa fyysi-sillä testeillä, jotka kestävät ko-ko ensimmäisen päivän ja jat-kuvat seuraavan päivän pikku-tunneille (kuva1 valintakoelajit). Seuraavina päivinä valintako-kelaille tehdään mittava määrä psykologisia ja lääkinällisiä tes-tejä, joiden osana heidät muun muassa paineistetaan 50 met-

rin syvyyteen painekammiossa. Näiden testien perusteella vali-taan seuraavalla kurssilla aloit-tavat sukeltajaoppilaat. Ilmoi-tuksen tuloksista he saavat lo-kakuun aikana.

Varusmieskoulutus alkaa vuosittain tammikuussa alokas-jaksolla, vuoden ensimmäisen saapumiserän yhteydessä. Alo-

Pisteet	1	2	3	4	5
12 minuutin juoksutesti	2800 metriä	2900 metriä	3000 metriä	3100 metriä	3200 metriä
Penkkipunerrustesti 50 kg painolla	14 toistoa	18 toistoa	22 toistoa	26 toistoa	30 toistoa
Leuanveto	10 toistoa	12 toistoa	14 toistoa	16 toistoa	18 toistoa
Istumaannousu 60 sekunnin aikana	34 toistoa	42 toistoa	46 toistoa	50 toistoa	53 toistoa
Vauhditon pituushyppy	2,1 metriä	2,2 metriä	2,3 metriä	2,4 metriä	2,5 metriä
15 km maastomarssi 10 kg lisäpainolla	100 minuuttia	95 minuuttia	90 minuuttia	85 minuuttia	80 minuuttia
200 m vapaauinti	230 sekuntia	200 sekuntia	180 sekuntia	160 sekuntia	140 sekuntia
Pituussukellus	25 metriä	35 metriä	40 metriä	45 metriä	50 metriä
6 metrin etsintä	3 levyä	5 levyä	7 levyä	9 levyä	10 levyä

1 minuutin hengen-
pidätys veden alla

Hyväksytty / Hylätty

Työsukeltaja tarkastustehtävässä.

kasjakso on rungoltaan vastaava kuin muuallakin Puolustusvoimissa. Pieni lisä Sukeltajakoululla toki on, nimittäin päivittäinen aamureippailu kello 06 - 07. Alosjakson jälkeen taistelusukelijat aloittavat tiedustelukoulutuksen ja raivaajasukeltajat räjäytys- sekä raivaamiskoulutuksen, joiden ohessa suoritetaan myös Puolustusvoimien johtajakoulutus.

Seuraavaksi vuorossa on kummallekin koulutuslinjalle yhteinen paineilmakoulutusjakso. Tässä vaiheessa myös henkilökuntaoppilaat astuvat riviin, mikäli eivät ole ottaneet osaa vuoden aiempiin koulutuskokouksuuksiin. Paineilmakoulutus alkaa niin kutsutulla allosjaksolla, joka kestää viisi viikkoa. Ensimmäiset kaksi viikkoa keskitytään uima- ja sukellustaidon kehittämiseen sekä vedessä toi-

mimiseen ilman sukelluslaitteita. Kolme viimeistä viikkoa taas harjoitellaan avoimen kierron sukelluslaitteella sukeltamista allasolosuhteissa. Allosjakson jälkeen siirrytään Hangon kirkkaiseen vesiin, joissa kahden viikon ajan harjoitellaan sukeltamista avoimen kierron sukelluslaitteella avovesiolosuhteissa.

Avovesileirin jälkeen oppilaat, jotka ovat vielä koulutuksessa mukana nimitetään Puolustusvoimien sukeltajiksi.

Loppukesän taistelusukelijat harjoittelevat erilaisia merellisiä siirtymismenetelmiä ja raivaajasukeltajat raivaamistöiden piteitä merellisessä ympäristössä. Työsukeltajat perehtyvät loppukoulutuksen ajan vedenalaisiin tarkastus- ja työmenetelmiin sekä työkaluihin. Ennen tulevan vuoden kurssin va-

lintakokeita joukkotuotantolinjojen oppilailla on edessään vielä raivaaja- tai taistelusukelitakoe, jonka läpäistyään heidät nimitetään linjansa mukaisesti joko raivaaja- tai taistelusukelitajiksi. Loppuvuosi syvennyttään oman aselajin mukaisiin tehtäviin ryhmäkokoontamisessa luokkien harjoitusten muodossa.

Peruskoulutuksen lisäksi Sukeltajakoulu järjestää myös erilaisia jatkokursseja. Jatkokursseilla Puolustusvoimien henkilökuntaa koulutetaan sukeltamaan syvemmälle omavaraisilla laitteilla sekä pintakaasujärjestelmillä sekä toteuttamaan tehtäviä uusilla työmenetelmillä.

Uudet tuulet sukellustoiminnassa

Vuodet 2025 ja 2026 ovat tuoneet merkittävän uudistuksen

kaikille Puolustusvoimien sukeltajille. Kaikki omavaraiset sukelluslaitteet on nimittäin uusittu, osa suunnitelman mukaan ja osa hieman yllättäen. Uudet laitteet mahdollistavat uusia asioita ja luovat perusteet sukeltaa turvallisesti myös tulevaisuudessa.

Raivaajasukeltajat saivat uuden elektronisen suljetun kierron sukelluslaitteen vuoden 2025 puolella välissä. Kyseessä on MURO-CCR niminen sukelluslaite. Laite on uusinta sukelluslaitteiden sukupolvea ja se mahdollistaa sukeltamisen aina 100 metrin syvyyteen asti. Elektronisen ohjauksen ansiosta laite myös syöttää sukeltajalle koko sukelluksen ajan parasta mahdollista kaasuseosta, jolloin pohjalla voi viettää huomattavasti enemmän aikaa, ilman pitkästyttäviä, vaikkakin hyvin tärkeitä turvapysähdyksiä, verrattuna perinteisiin laitteisiin. Laitteen ollessa hyvin vähämagneettinen ja hiljainen sillä sukeltaminen nykyaikaisen he-

Ruutuetsintäharjoitus avovesileirillä.

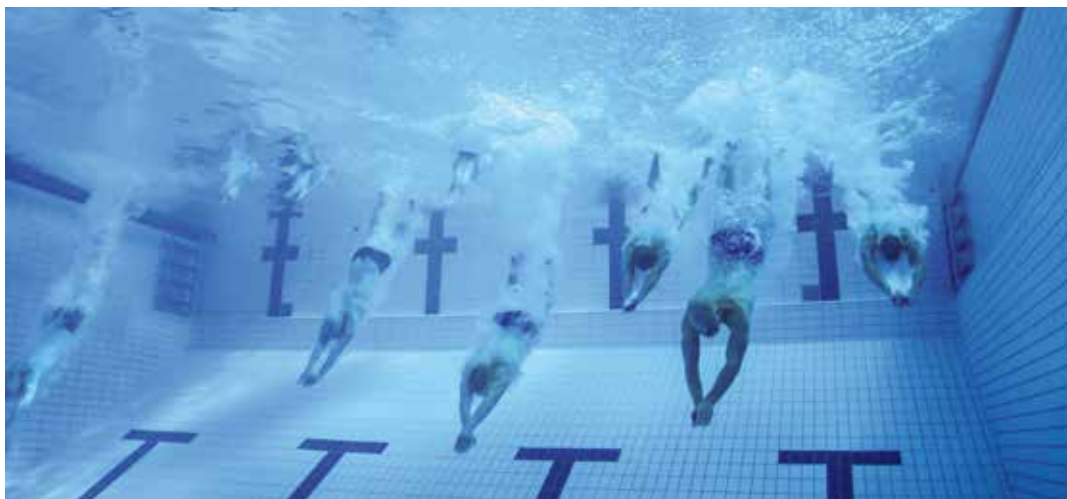
PUOLUSTUSVOIMAT

rätepohjamiinan läheisyydessä on, ei turvallista, mutta niin turvallista kuin mahdollista.

Taistelusukeltajien uusi suljetun kierron happilaite otetaan käyttöön kuluvana vuonna. Drägerin valmistama LAR 8000 käyttää hengityskaasuna happea, jolloin sukellussyvyys on rajoittunut kuuden metrin syvyyteen. Tällä laitteella ei kuitenkaan ole

tarkoitus sukeltaa alas syvyyksiin, vaan eteenpäin. Laitteella voi sukeltaa kerralla noin 3 tuntia, mikä riittää noin 3-4 kilometrin siirtymiseen. Apuvälineillä kuten vedenalaisella skootterilla matkaa voi luonnollisesti pidentää merkittävästi. Suljetun kierron laitteesta kaasu ei poistu laitteesta sukelluksen aikana, jolloin sukeltajasta ei nou-

PUOLUSTUSVOIMAT

Sukellusharjoitus allaskaudella.

se pintaan toiminnan paljastavia kuplia. Tämä ominaisuus on äärimmäisen sopiva, kun halutaan siirtyä piilossa paikasta toiseen. Varsinaista uutta teknologiaa tässä laitteessa ei ole, mutta miksi toimivaa järjestelmää pitäisikään muuttaa.

Uusi avoimen kierron sukelluslaite tulee käyttöön kuluvana vuonna. Kyseessä on oikeastaan uusi laitekonfiguraatio, jossa on yhdistetty vanhan Interspiro Mk II ja uudemman Interspiro Pro laitteen osia. Päivitys tekee laitteesta huomattavasti monikäyttöisemmän ja helpomman sukeltajalle sekä lisää sukellusturvallisuutta.

Kauko-ohjattavat järjestelmät muuttavat tehtävien suorittamista myös veden alla. Käytettäessä ROV:ä ei tarvitse pohkia kaasujen riittävyyttä tai turvapysähdyksiä. Kohteelle on myös helppo palata, mikäli jotain jäi tekemättä ensimmäisellä kerralla. Käytössä olevilla järjestelmillä on helppo suorittaa yksinkertaisia tarkastustöitä ja osaavan operaattorin käsissä hieman haastavampiakin tehtäviä. Sukeltajan käyttö ei ole enää aina välttämättömyys toimittaessa veden alla. Toki sukeltajille vielä ja varmasti pitkälle tulevaisuuteenkin riittää tehtäviä, joihin ROV:n kanssa ei kyetä. Hienomotoriikkaa vaativat suoritukset, kuten kiinnitykset ja irrotukset voidaan mainita esimerkiksi näillä tehtävillä.

Sukeltajasonar, joka on jo hetken ollut käytössä, mullisti aikoinaan vedenalaisen etsinnän. Enää sukeltajien etsinnän katta-

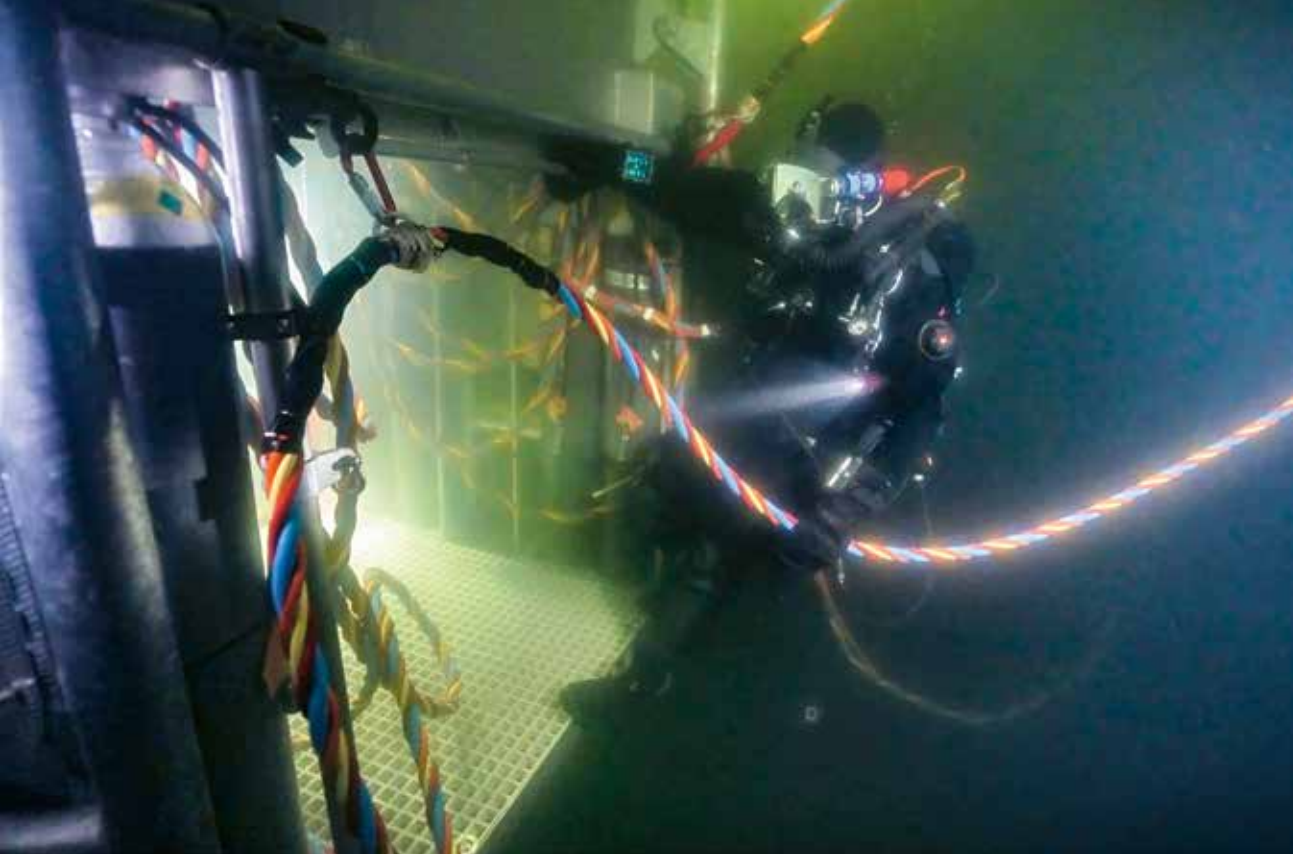
va alue ei ollut näkyvyydestä riippuvainen (keskiarvo näkyvyydelle Itämeressä noin 2 metriä, parhaimmillaan jopa 10, pahimmillaan 0) vaan dopplersonarin avulla pystyttiin kaikissa olosuhteissa näkemään jopa 50 metrin päähän nyky sijainnista. Tämä teknologia pakotti myös kehittämään uudenlaisia etsintämenetelmiä, joissa sonarin käyttö olisi mahdollisimman tehokasta. Luonnollisesti kun alue tarkastetaan sonarilla, enemmän asioita voi jäädä huomaamatta verrattuna vanhoihin menetelmiin, jolloin koko alue tarkastettiin optisesti. Toisin sanoen vaikka teknologia kehittyy ja on hyödynnettävissä, joissain tilanteissa pitää myös palata vanhoihin, perinteisiin menetelmiin.

Panssarilaiva Ilmarinen – Uudet haasteet vaativat uutta lähestymistapaa

Panssarilaiva Ilmarinen upposi syksyisenä iltana vuonna 1941. Mukanaan Itämeren pohjaan alus vei 271 merisotilasta. Hylky makasi omassa rauhassaan useita vuosikymmeniä, kunnes se vuonna 1990 paikannettiin noin 70 metrin syvyydestä Utön eteläpuolella. Vuodet Itämeren pohjassa ovat tehneet tehtävänsä, ja aluksen tankeissa oleva polttoöljy on alkanut tihkua ympäröivään veteen. Isompi vuoto aiheuttaisi todennäköisesti merkittävää haittaa alueen ympäristölle. Laajemman ympäristöhaitan torjumiseksi vuonna 2024 aloitettiin operaatio, jonka tavoitteena on tyhjentää hyllyn tankeista siellä vielä oleva polttoaine.

Operaatiota voidaan pitää hyvinkin haasteellisena. Kohteen sijainti avomerellä, syvyys alueella sekä varsinainen tehtävä yhdistyivät nyt ensimmäistä kertaa yhdessä sukellusoperaatiossa. Nämä asettavat sekä alukselle että sukeltajille erityisiä vaatimuksia. Hyvin nopeasti kävikin ilmi, että olemassa olevat varusteet eivät olleet optimaaliset. Tarvittiin pitävämmät ankkurit ja pidemmät köydet, jotta alus pysyisi luotettavasti paikallaan. Työskenneltäessä näinkin syvällä, myös sukeltajien valvontaan ja turvallisuuteen erityisesti poikkeamatilanteissa kaivattiin uusia ratkaisuja.

Panssarilaiva Ilmarinen on pohjassa pohja ylöspäin, mikä helpottaa polttoainetankeille pääsyä huomattavasti. Kuitenkin ensimmäisten havaintojen jälkeen saatiin todeta, että hylky on paksun ruostekerroksen peitossa. Ensimmäisenä vuonna keskityttiinkin pohjan putsaamiseen, jotta tankit kyettäisiin paikallistamaan. Paikallistaminen tapahtui vertaamalla rakennepiirustuksia ruosteen alta paljastuneisiin hitsausseamoihin ja huoltoluukkuihin. Hylky valmisteltiin myös 3D -kuvausta varten ja paikallistettujen tankkien kohdalla tehtiin paksumittauksia. Toisena vuonna kohteella ei käyty, koska tarvittavia lisähankintoja ei saatu määrää aikaan mennessä. Budjetoitu aika käytettiin kuitenkin jo saapuneen materiaalin testaamiseen ja validointiin sekä toimintamenetelmien tehostamiseen. Kuluvana vuonna tavoitteena on

ECCR sukeltaja märkäkellossa.

päästä hyllylle uuden materiaalin kanssa ja aloittaa tyhjennys-toimenpiteet.

Operaation toteuttamiseksi on hankittu Merivoimien historian ensimmäinen märkäkel-lojärjestelmä. Märkäkellon ansiosta sukeltajalla on poikkeamatilanteen sattuessa useita eri vaihtoehtoja, miten hän selviää takaisin pintaan ilman merkitävää loukkaantumisen riskiä. Sen avulla kyetään myös evakuoimaan tajuntansa menettänyt sukeltaja ja seuraamaan tilan-netta pinnasta sekä sukeltajien että kellon kameralla ja kommu-nikoimaan sukeltajien kanssa.

Operaatioissa käytettävä su-kelluslaite on JJ-CCR elektroni-nen suljetun kierron sukelluslai-te. Laite antaa sukeltajalla koko

sukelluksen ajan parasta mah-dollista kaasuseosta, mikä mini-moi turvapysähdysten tarpeen. Vertailuksi ”perinteisellä” avoi-men kierron laitteella sukelta-jalla on käytössään tietyt kaasu-seokset, jotka ovat turvapysähdysten kannalta optimaalisia vain yhdellä tietyllä syvyydellä. Haittapuolena suljetun kierron laitteissa on mahdollinen hii-lidioksidin kertyminen hengi-tyskiertoon, jos työskentely on liian kuormittavaa. Tästä syys-tä suljetun kierron laitteet eivät ole tavanomaisin hylkysanee-rauksissa käytettävä ratkaisu. Toinen merkittävä etu laitteella on kaasutaloudellisuus. Jälleen kerran verrattuna avoimen kier-ron laitteeseen, jossa uloshen-gityskaasu poistuu kokonaisuu-

dessaan ympäröivään veteen jo-kaisella uloshengityksellä, sulje-tun kierron laite antaa sukelta-jalle kaasua tarpeen mukaan, ei-kä sitä mene hukkaan.

Märkäkello – Elektroninen suljetun kierron sukelluslaite yh-distelmällä työskentely panssa-rilaiva Ilmarisella on mahdollis-ta ilman hyvin mittavia kaasuva-rastoja (vrt. avoimen kierron lai-te) ja ongelmatilanteen tapahtu-essa, myös pelastautuminen on todennäköisempää. ■

Viitteet.

1. Electronic Closed Circuit Rebreather
2. Remote Operated Vehicle

Droonien torjunta – vaikutusta kustannustehokkaasti

Miehittämättömät ilma-alusjärjestelmät (unmanned aerial systems, UAS) eli dronit ovat kehittyneet nopeasti merkittäväksi uhaksi asevoimille eri puolilla maailmaa. Ukrainassa edullisia drooneja käytetään tehokkaasti infrastruktuuria, mekanisoituja joukkoja ja yksittäisiä sotilaita vastaan. Tämä osoittaa sekä uhan mittakaavan että kiireellisen tarpeen tehokkaille ja kustannustehokkaille vastatoimille.

Edistyksestä huolimatta keskeinen kysymys on edelleen sama: miten Euroopan asevoimat ovat varautuneet droonisodankäynnin seuraavaan vaiheeseen?

Tehokas puolustus perustuu kerkrokselliseen maa-ilmapuolustuksen eli GBAD:n arkkitehtuuriin, joka rakentuu kolmesta ydinelementistä: sensoreista, johtamisjärjestelmistä eli C2:sta sekä efektoreista. Kehittyneet sensorit, kuten Saabin Giraffe 1X -tutka, mahdollistavat myös hyvin pienten kohteiden havaitsemisen ja luokittelun, kun niiden tutkapoikkipinta-ala on alle 0,01 m².

Yhdistettynä elektro-optisiin järjestelmiin tämä muodostaa kattavan operatiivisen tilannekuvan. Sensorien herkkyyden kasvu tuottaa kuitenkin suuria määriä dataa. Nykyaikaiset C2-järjestelmät, joita tekoäly tukee, käsittelevät tätä dataa reaaliaikaisesti, parantavat tilannetietoisuutta ja nopeuttavat päätöksentekoa.

Kustannusten ja suorituskyvyn tasapaino

Droonien torjunnassa keskeistä on tasapaino soft-kill- eli ei-kineettisten ratkaisujen ja hard-kill- eli kineettisten ratkaisujen välillä.

Soft-kill-keinot, kuten elektroninen sodankäynti ja häirintä, ovat tehokkaita yksinkertaisempia drooneja vastaan, kun taas kehittyneemmät tai autonomiset järjestelmät vaativat kineettisiä ratkaisuja. Haasteena on kustannusten epäsuhta: drooni voi maksaa vain muutamia satoja euroja, kun taas sen torjuminen kehittyneellä järjestelmällä voi maksaa miljoonia. Siksi suhteutulla vasteella on pystyttävä pitämään niin sanottu cost-per-kill eli torjuntakohtainen kustannus mahdollisimman matalana.

Saab kehittää parhaillaan vastausta tähän haasteeseen. Nimbrix on "ammu ja unohda" -ohjus, jota kehitetään vauhdilla. Tavoitteena on järjestelmä, jossa yhdistyvät hakupää, kineettinen taistelukärki ja pieni operatiivinen jalanjälki - kaikki matalilla kustannuksilla. Alle kolmen kilogramman painoisena sen kantama on jopa viisi kilometriä, ja aktiivinen hakupää seuraa kohdetta. Airburst-toimintatilassa sen taistelukärki kykenee tehokkaasti vaikuttamaan drooniparviin ja torjumaan siten pienten droonien kasvavaa uhkaa taistelukentällä. Nimbrixiä voidaan käyttää joko itsenäisesti tai osana laajempaa ilmapuolustusjärjestelmää.

Koko vaikuttamisketjun kattaminen

Innovaatioiden nopeus lisää kokonaisuuden monimutkaisuutta entisestään. Ukrainassa droonitekniikat ja taktikat kehittyvät kolmen-neljän kuukauden välein, mikä edellyttää puolustusjärjestelmiltä yhtä nopeaa sopeutumista. Saabin Loke-konsepti havainnollistaa tätä lähestymistapaa. Se kehitettiin vain 84 päivässä Ruotsin ilmavoimien, FMV:n, Saabin ja kumppaneiden yhteistyönä, ja se tarjoaa liikkuvan, modulaarisen ratkaisun, joka kattaa koko vaikuttamisketjun. Järjestelmä yhdistää Giraffe 1X -tutkan, kevyen SHORAD-pohjaisen C2-ratkaisun sekä efektoreita, kuten Trackfire-RWS:n. Se voidaan ottaa käyttöön maa-alustoilla, kuten Sisu GTP:ssä, tai merellä, ja se voi toimia myös liikkeessä, mikä varmistaa jatkuvan suojan.

Saab kehittää myös sekä kineettisiä että ei-kineettisiä torjuntakyvykkyksiä. RBS 70 NG:n kaltaiset järjestelmät tarjoavat vahvan suojan monimutkaisia ilmauhkia vastaan jopa 9000 metrin kantamalla ja häirintää kestäväällä suorituskyvyllä. Samalla uusia ratkaisuja, kuten häirintäteknologioita, verkkoihin perustuvia torjuntajärjestelmiä ja metsästäjädrooneja (hunter-drone), kehitetään yhteistyössä teollisuuden ja startup-yritysten kanssa tulevien uhkien torjumiseksi.

Keskeinen havainto on, ettei ole olemassa yhtä "täydellistä" C-UAS-järjestelmää. Tehokas puolustus edellyttää kerroksellisten kyvykkyksien yhdistelmää, joka räätälöidään kulloiseenkin uhkaympäristöön. Asevoimien on jatkuvasti mukautettava taktiikoihin, investoitava koulutukseen ja vahvistettava yhteistyötä – erityisesti Naton sisällä. Vaikka yhteinen ilmapuolustus on välttämätöntä, on liittokunnalla edelleen haasteita täyden integraation saavuttamisessa, sillä kansalliset painopisteet ovat yhä vahvasti esillä.

Lopulta haaste ei ole vain teknologinen vaan myös organisatorinen. Järjestelmät on kehitettävä yhteentoimivuus, standardointi ja nopea käyttöönotto huomioiden. Teknologia on suurelta osin jo saatavilla. Ratkaiseva tekijä on nopeus: kehityksessä, integraatiossa ja operatiivisessa käytössä. Droonisodankäynti kehittyy ennennäkemättömällä nopeudella. Tämän uhan torjumiseksi asevoimien on keskityttävä kerrokselliseen puolustukseen, kustannustehokkaisiin vasteisiin ja nopeaan innovointiin, joita tukee vahva yhteistyö Naton jäsenmaiden, teollisuuden ja tutkimuslaitosten välillä.

Paikallinen läsnäolo ja strateginen vaikutus

Suomessa, jossa kokonaisturvallisuus on kansallinen prioriteetti, Saab on osoittanut, että ulkomaiset investoinnit ja kansallinen puolustuskyky voivat kulkea käsi kädessä. Yli 300 työntekijän, paikallisen tutkimus- ja kehitystyön ja modernin sarjatuotannon myötä Saab on 80 vuoden aikana kehittynyt asejärjestelmien toimittajasta luotetuksi yhteistyökumppaniksi. Keskiössä on Sirius Compact: elektronisen sodankäynnin järjestelmä, joka perustuu vahvasti paikalliseen ja toimintavarmaan toimitusketjuun sekä kriittisten komponenttien varmistettuun saatavuuteen.

Tiivis yhteistyö suomalaisen teollisuuden kanssa sekä 30 miljoonan euron strateginen kumppanuus Aalto-yliopiston kanssa korostavat vahvaa triple helix-mallia, jossa teollisuus, akatemia ja julkinen sektori toimivat yhdessä. Saab on vahvasti osa kokonaisuutta, jossa halutaan vauhdittaa innovaatioita, tukea kansallista resilienssiä ja vahvistaa eurooppalaista puolustusvalmiutta kaikissa toimintaympäristöissä. Saab on ollut Suomen tukena jo 80 vuoden ajan.

Jaakko Plathan

Komentaja Jaakko Plathan, Porkkalan rannikkopataljoonan komentaja

Merellinen huolto murroksessa

Merivoimien huoltojärjestelmä perustuu Puolustusvoimien logistiikkajärjestelmään. Logistiikkaprosessilla hankitaan, tuotetaan, varastoidaan, jaetaan, modernisoidaan sekä pidetään kunnossa ja poistetaan käytöstä materiaalia. Logistiikkaan kuuluvat tuotteiden ja palvelujen tilaus-toimitusketjut sekä niiden hallinta. Taktisella tasolla huollon toimialoja ovat täydennykset, kunnossapito, kuljetukset, lääkintähuolto ja huoltopalvelut. Tässä artikkelissa keskitytään logistiikan tilaus-toimitusketjun arviointiin merellisessä toimintaympäristössä.

Merivoimien huoltojärjestelmän näkökulmasta logistiikan toimialajako on johdonmukainen ja se luo muodostuvien suorituskykyjen tarpeen näkökulmasta johdonmukaisen perustan huollon joukkojen joukotuotannolle. Huollon varusmiesyksiköiden organisaatio on muodostettu siten, että joukko-tuotanto vastaa puolustusvoimallista mallia. Tällä varmistetaan sekä huollon joukotuotannon laatu että edellytykset yhteistoiminnalle eri logistiikka-

ja huoltojoukkojen välillä. Merivoimien toimintaympäristö ja tehtäväkenttä asettaa kuitenkin voimakkaat erityisvaatimukset myös huollon järjestelyille. Alusten huoltaminen merellä ja rannikkojoukkojen huoltaminen saaristossa kaikkina vuodenaikoina - osin hyvin haastavissa sää- ja keliolosuhteissa - muodostaa merivoimien huololle monipuolisen tehtäväkentän, joka edellyttää laadukasta suunnittelua, osaavaa henkilöstöä sekä toimintaympäristön tarpeisiin hankittua materi-

aalia, jotta logistinen tehokkuus ja palvelusturvallisuus säilyvät korkealla tasolla. Yleisten huollon suorituskykyvaatimusten lisäksi merellisessä huoltojärjestelmässä korostuu tarve merikuljetuksille, alusten täydennyksille, erikoiskunnossapidolle, merilääkinnälle ja ulkosaaristoon ulottuville täydennyksille ja huoltopalveluille.

Viime vuosien keskeiset muutokset – Suomen jäsenyys puolustusliitto Natossa, digitalisaation ja murroksellisten teknologioiden nopea kehitys ja Venäjän hyökkäyssota Ukrainassa vaikuttavat kaikki suoraan myös merivoimien huollolliseen toimintaan. Itämeren alueella tapahtuva hybriditoiminta korostaa merivoimien huollon kykyä tukea Puolustusvoimien ja muiden turvallisuusviranomaisten sekä tarvittaessa liittokunnan

Myös Rannikkosisarten säätiö lukee Rannikon Puolustaja -lehteä

joukkojen toimintaa nopealla toimintavalmiudella. Murroksellisten teknologioiden mahdollisuudet tukea merelle ja saaristoon suuntautuvan logistiikan tehokkuutta on tunnistettu ja niiden kehittäminen on aktiivista. Samalla tulee huomioida teknologisen muutoksen aiheuttamat vaikutukset oman toiminnan suojaamisen näkökulmasta.

Merivoimien huoltojärjestelmän vahvuudet perustuvat pitkään kokemukseen huollon toimialajaon mukaisten joukkojen joukkotuotannosta, palkatun henkilöstön monipuolisesta osaamisesta ja toimintaympäristön tuntemuksesta sekä monipuolisesti kehittyvästä huollon materiaalista. Näillä vastataan edellä mainittuun muutostarpeeseen. Suomen puolustusratkaisun kivijalka – asevelvollisuus, laaja ja koulutettu reservi sekä vahva maanpuolustus tahto – on huollon suorituskyvyn näkökulmasta ensiarvoisen tärkeä.

Huollon joukkotuotantoa ja laadukasta reserviä vahvistaa merkittävästi huollon osaamisen erityispiirre; jo varusmieskoulutukseen on löydettävissä huollon eri toimialojen osaajia, joiden valinnoilla huollon toimialatehtäviin saadaan monipuolista osaamista, jota vahvistetaan korkeatasoisella sotilaskoulutuksella. Reserviläisten osalta tilanne paranee edelleen – siviililogistiikan ammattilaisten osaaminen vahvistaa huoltoyksiköitä ja tuo mukanaan innovatiivista kykyä kehittää toimintaa. Vuoropuhelu sotilas-

ja siviililogistiikan toimijoiden välillä on harjoitustoiminnassa osoittautunut merkittäväksi voimavaraksi, jolla vältetään pysähtynyt ja vanhanaikainen tapa ajatella tai toimia. Myös puolustusvoimallinen ratkaisu kehittää ja tukeutua strategisiin kumppaneihin sekä siviilikomponentin suorituskykyihin luo merivoimien huollolle edellytykset hyödyntää eteläisen Suomen monipuolista siviiliyritysten ja -infrastruktuurin kenttää. Siviilikomponentin tehokas ja suunnitelmallinen käyttö vahvistaa työkalupakkia, jolla huollon tilaus-toimitusketju varmistetaan nopeissakin tilanteissa.

Merivoimilla on pitkä historia yhteistoiminnasta muiden valtioiden merellisten toimijoiden kanssa. Nato-jäsenyyden myötä toiminta on yhä aktiivisempaa ja asettaa huollon joukoille uudenlaisia ja lisääntyviä tehtäviä, mutta myös vahvistaa huollon suorituskykyä. Naton logistiikan käsikirja edellyttää, että merellisen huollon tulee olla tehokasta, ennakoivaa

ja yhteensovitettoa. Yhteinen harjoittelu ja kyky tarjota tukea on luonteavaa, sillä tarve esimerkiksi polttoainetäydennyksiin tai haavoittuneiden potilaiden evakuointiin on samankaltainen kaikilla toimijoilla, eivätkä pienet erot logistiikassa tai lääkinällisissä palveluissa ole yleensä esteenä, kun yhteistä harjoittelua toimeenpannaan huollon suoritteilla. Eri maiden käytännöt ovat sovitettavissa yhteen. Monipuolinen ja joustavasti käytetty huollon suorituskyky merellä ja Itämeren alueen liittokunnan eri valtioiden maa-alueilla muodostaa logistisen tuen verkoston, johon voidaan tukeutua muuttuvissa tilanteissa. Yhteisissä harjoituksissa varmistetaan verkoston toimivuus. Vuonna 2025 merivoimien pääsotaharjoitus Narrow Waters kokosi yhteen useita liittokunnan merellisiä toimijoita, joiden merellisen huolto toteutettiin Suomen merivoimien johdolla, Ruotsin ja Saksan merivoimien tuella.

Merihuoltopataljoonan organisaatioon liitettiin liittokun-

nan aluksia: saksalainen huoltoalus *FGS Mosel* ja ruotsalaiset huoltoalukset *HSwMS Trossö* ja *HSwMS Loke*. Näiden huomattavan suorituskykyisten huoltoalusten lisäksi ruotsalaiset eskuntaupseerit vahvistivat eskuntatyöskentelyä. Eskuntaupseerin osaaminen oli odotetun mukaisesti kiitettävää. Merihuoltopataljoona on käyttänyt myös Yhdysvaltain merijalkaväen lääkintäjoukkojen suorituskykyä osana kattavaa sotilas-siviilikomponentin yhteistyönä toteutettua lääkintäharjoitusta, jossa testattiin saaristossa tapahtuvan massatappio-tilanteen (MASCAL) jälkeistä monivaiheista evakuointi- ja ensihoidoketjua (MEDEVAC) aina saarikohteesta keskussairaalatasolle saakka. Merihuoltopataljoona toimii jo vakiintuneesti englannin kielellä, joka mahdollistaa kaikkien merelliseen huoltoon tukeutuvien joukkojen yhteismi-

tallisen tuen ja laadukkaan kommunikaation tukevan ja tuettavien välillä.

Suomen aluevedet ja Pohjois-Itämeri tarjoavat kansainvälisille joukoille merenkulullisesti ja operatiivisesti haastavan toimintaympäristön, jonka erityispiirteet heijastuvat myös logistiikan eri alojen toteutukseen. Suomen merivoimat ei ole vain hyötyjänä kansainvälisessä yhteistoiminnassa. Meidän vahvuutemme – esimerkiksi varusmiesten ja reserviläisten koulutusjärjestelmä – kiinnostavat liittolaisiamme heidän kehittäessään omia kansallisia järjestelmiään. Sotilas- ja siviilikomponentin eri toimijoita yhteen linkittävä lääkintäharjoitus puolestaan osoittaa käytännön tasolla Suomen kokonaisvaltaista lähestymistapaa, jossa tässä tapauksessa puolustuskykyyn liittyviä toimintoja tuetaan muiden viranomaisten kanssa teh-

tävällä yhteistoiminnalla. Huollon eri toimialojen koulutus onkin yleismaailmallisen luonteensa ansiosta työtä, jossa mielellämme tuemme kumppaneidemme kehittämistavoitteita. Selvää on, että positiivisten kokemusten ja kiistattomien hyötyjen perusteella yhteistoimintaa tullaan jatkamaan ja syventämään tulevilla harjoituksissa.

Merivoimien kehittäminen jatkuu arvioni mukaan tulevina vuosina jo hyväksi tunnistetulla tavalla – vahvistamme artikkelissa kuvattuja vahvuuksiamme ja kehitämme konventionaalisia logistiikan järjestelmiä osana puolustusvoimien hanketyötä ja näiden rinnalla tunnistamme ja hyödynnämme uudenlaisia innovaatioita, joilla vahvistetaan merellisen huollon kykyä toteuttaa vaaditut tehtävät koko vastuualueella kaikissa olosuhteissa ja uhkatilanteissa. ■

**PORT OF
KASKINEN**

CHAT GPT

Ossi Kettunen

Eversti evp.

Grönlanti ja Pohjolan uusi etulinja

Arktinen alue ydinpelotteen, ohjuspuolustuksen ja transatlanttisen turvallisuuden solmukohtana

Arktinen alue ei ole enää kartan reuna-alue. Se on noussut suurvaltakilpailun ytimeen, jossa ydinpelote, ohjuspuolustus, merenkulun vapaus ja luonnonvarat kietoutuvat yhdeksi strategiseksi kokonaisuudeksi. Grönlanti, Islanti ja Pohjois-Atlantin kapeikot muodostavat tänään painopisteen, jonka kautta kulkee paitsi meriliikenne myös Pohjois-Amerikan ja Euroopan turvallisuuden peruslogiikka.

Vuoden 2026 tammikuussa julkaistussa Kansallisen turvallisuuden strategiassa Kiinan rooli korostui ja Venäjän uhkaa edelleen vähennettiin. Tämä järjestys kertoo laajemmasta muutoksesta: arktinen ei ole enää vain Venäjän lähialuetta, vaan osa Yhdysvaltain ja liittolaisten globaalia turvallisuusarkkitehtuuria. Uusimmassa strategiassa Yhdysvallat korosti entisestään liittolaisten ja kumppanien roolia puolustusratkaisujen toteutuksessa, jonka vaikutukset kohdistuvat myös Suomeen.

Ydinpelotteen pohjoinen kaari

Yhdysvaltain, Venäjän ja Kiinan välinen ydinasekilpailu antaa arktiselle alueelle erityisen merkityksen. Ballististen ja risteilyohjusten todennäköisimmät lentoradat Pohjois-Amerikan ja Euroopan välillä kulkevat pohjoisten alueiden ylitse. Tästä syystä varhainen varoitus, avaruuden valvonta ja ohjusten torjunta kytkeytyvät suoraan Pohjoismaihin, Grönlantiin ja Kanaan.

Yhdysvallat on viime vuosina tuonut esiin monikerroksisen ohjuspuolustuskonseptin, joka tunnetaan nimellä Golden Dome. Sen tavoitteena on yhdistää satelliittipohjainen valvonta ja torjuntakyky perinteisiin maa- ja meripohjaisiin järjestelmiin. Vaikka järjestelmä on vielä konseptitasolla, se korostaa arktisen alueen roolia tulevaisuuden avaruus- ja ohjusolottuvuudessa.

Venäjän näkökulmasta Kuolan ja Arkangelin alue on strategisten ydinvoimien ydin. Tämä sitoo Pohjolan, Euroopan ja Pohjois-Amerikan turvallisuuden tiiviiksi kokonaisuudeksi: arktinen on ydinpelotteen etulinja molempiin suuntiin.

Komentorakenteiden muutos

Vuoden 2025 lopulla Yhdysvallat yhdisti pohjoisen ja eteläisen alueen komentorakenteensa uudeksi Western Hemisphere Commandiksi. Samalla arktinen vastuualue järjestettiin uudelleen. Suomen, Ruotsin, Norjan, Grönlannin ja Islannin on ilmoitettu siirtyneen Norfolkissa olevan esikunnan johtaman vastuualueen piiriin, kun Baltia ja Keski-Eurooppa jäävät Euroopassa sijaitsevan Brunssumin esikunnan vastuulle.

Tämä jako on enemmän kuin hallinnollinen muutos. Se viittaa siihen, että Pohjola nähdään osana Pohjois-Atlantin ja arktisen kokonaisuutta, ei vain Euroopan sivustana. Suomen meripuolustuksen näkökulmasta tämä kytkee Itämeren entistä selvemmin osaksi transatlanttista turvallisuusketjua.

Grönlanti solmukohtana

Grönlannin merkitys ei perustu vain luonnonvaroihin tai merenkulkuun, vaan sen sijaintiin varhaisen varoituksen ja ilmatilan hallinnan kannalta. Pitufikin tukikohta on jo kylmän sodan ajoista lähtien ollut osa Yhdysvaltain ohjusvaroitustajärjestelmää. Sen ympärille rakentuu

koko ajatus pohjoisesta ennakkovaroitussyöhykkeestä.

Ilmaston lämpeneminen ja jääpeitteen vetäytyminen lisäävät alueen saavutettavuutta. Tämä avaa mahdollisuuksia myös suurvaltakilpailulle: kalastus, mineraali- ja energiavarannot, logistiset reitit, tukikohdat ja merenkulun solmukohdat saavat kasvavaa sotilaallista merkitystä.

Kiina arktisen taustavaikuttajana

Kiina ei ole arktinen valtio, mutta se on julistanut itsensä "lähes arktiseksi". Sen toiminta näkyy jäänmurtajalaivaston kehittämisellä, tutkimusyhteistyöllä ja infrastruktuuri-investoinneilla, usein yhteistyössä Venäjän kanssa. Pohjoisen silkkitie idea elää taustalla, vaikka se ei vielä ole konkretisoitunut suurhankkeina.

Kiinalle arktinen on osa laajempaa teknologista ja taloudellista strategiaa, jossa kuljetusreitit, raaka-aineet ja datainfrastruktuuri nivoutuvat yhteen. Tämä tekee alueesta myös eurooppalaisille ja pohjoismaisille toimijoille pitkän aikavälin kysymyksen.

Pohjola ja Itämeri samassa kuvassa

Arktinen ei ole Suomelle kaukainen näyttämö. Pohjois-Atlantin ja Itämeren välinen yhteys kulkee Pohjolan kautta. Meriyhteyksien turvaaminen, huoltovarmuus ja liittolaisten liikkuvuus ovat osa samaa kokonaisuutta kuin Grönlannin varhaisen varoituksen järjestelmät.

Suomen ja Ruotsin Nato-jäsenyys sekä kahdenväliset puolustusjärjestelyt Yhdysvaltain kanssa ovat liittäneet Pohjolan osaksi tätä pohjoista turvallisuuskaarta. Käytännössä tämä tarkoittaa, että arktisen alueen kehitys heijastuu suoraan myös Itämeren sotilaalliseen tasapainoon.

Aikaikkuna ja suurvaltakilpailu

Venäjän sitoutuminen Ukrainaan ja Yhdysvaltain kasvava painopiste Indopasifisella alueella ovat luoneet tilanteen, jossa arktinen nähdään strategi-

sena aikaikkunana. Yhdysvallat pyrkii vahvistamaan asemiaan pohjoisella pallonpuoliskolla samalla, kun Venäjä yrittää säilyttää perinteisen vaikutusvaltansa Jäämeren rannikolla ja Kiina rakentaa omaa pitkäjänteistä jalansijaansa. Kun suurvaltojen johtajilla on suojaääkausi, pyrkivät he tekemään keskenään hyväksyttäviä hegemoniapäätöksiä, joissa pienten maiden edut eivät välttämättä kohtaa.

Tämä kolmen voiman dynamiikka tekee arktisesta alueesta yhden tulevien vuosien keskeisimmistä geopolittisistä näytämöistä.

Yhteenveto

Grönlanti ei ole yksittäinen kiistakysymys, vaan osa laajempaa kokonaisuutta, jossa ydinpelote, ohjuspuolustus, avaruus, merenkulku ja liittolaissuhteet kietoutuvat yhteen. Pohjola ja Itämeri eivät ole tämän kehityksen sivussa, vaan sen etulinjassa.

Suomen näkökulmasta arktisen alueen turvallisuus on yhä selvemmin myös merellinen kysymys: kyse on yhteyksistä, ennakkovaroituksesta ja liittolaisten kyvystä toimia yhtenä kokonaisuutena Pohjois-Atlantilta Itämerelle. ■

TOIMINTASI TURVAAJA.

Varmaa toimintaa kaluston koko elinjaksoille.

Millog on Suomen puolustusvoimien strateginen kumppani, joka ylläpitää maa- ja merivoimien kalustoja sekä ilmavoimien valvontajärjestelmiä niin normaali- kuin poikkeusoloissa.

MILLOG.FI

Millog

Arktiselle pääsy ja siellä pärjääminen ovat avainkysymyksiä.

Charlie Edwards

International Institute of Strategic Studies

Decoding the UK's High North

1. In 1845, Sir John Franklin sailed from England with two of the Royal Navy's most advanced ships, HMS Erebus and HMS Terror, aiming to chart the Northwest Passage. Laden with the industrial confidence of the Victorian era, the expedition vanished into the Arctic, perishing in a frozen environment that British planning had underestimated. Today, the Franklin expedition serves as a potent metaphor for British overconfidence in the face of Arctic volatility. As the ice recedes, the United Kingdom is once again casting its gaze northward, projecting an image of capability and influence.
2. While the 2023 Looking North framework and the 2025 Strategic Defence Review (SDR) attempted to project a vision of Global Britain as a central Arctic player, a widening gap persists between diplomatic aspirations and cold-weather capabilities. The Labour government has branded the UK as the Arctic's

CHAT GPT

the High North. Operation Firecrest, the planned 2026 deployment of a Carrier Strike Group led by HMS Prince of Wales, illustrates the challenge to defence planners. The deployment will rely on US F-35B jets and integration with Joint Expeditionary Force partners to be viable. The operation is a show of force by the UK to deter Russian aggression – in response to a 30% increase in Russian navy vessels threatening UK waters, and to protect undersea infrastructure. The MoD suggests this increase in Russian navy vessels is likely part of a wider resurgence in Russia's Northern Fleet 'bastion defence' posture, designed to protect its sea-based nuclear deterrent, and it has highlighted the intelligence ship Yantar operating near the UK's northern approaches and subsea infrastructure.

4. One of the aims of Operation Firecrest is to reinforce the UK's commitment to High North security. The announcement at this year's Munich Security Conference, builds on John Healy's commitment to double the number of UK troops deployed to Norway, from 1,000 to 2,000 where the Royal Marines maintain a respected tradition of cold-weather training. 1,500 Royal Marines are

currently based at Camp Viking in Norway, the largest deployment to the region in two decades. NATO's High North activity dubbed 'Arctic Sentry' is intended to tighten coordination and identify capability gaps across the alliance. One of these gaps is likely to be the logistical support necessary to support the increase in deployments to the region. The UK's amphibious transport docks and surface combatants are not ice-hardened to the extent required for operations deep within the High North, limiting their utility as the ice edge retreats (and operations potentially move further north).

5. For decades, the Arctic was characterised by the mantra 'High North, low tension,' a zone of exceptionalism where great power rivalry was subordinate to scientific cooperation. At the heart of Britain's strategic anxiety is the Greenland-Iceland-United Kingdom Gap. During the Cold War, this maritime chokepoint was the defensive line NATO used to prevent Soviet submarines from entering the North Atlantic to threaten American reinforcement routes to Europe. The Royal Navy currently relies on a single ice-capable patrol ship, HMS Protector, primarily tasked with Antarctic

'nearest neighbour', and supported the development of Atlantic Bastion, a networked approach relying on autonomous systems and allied integration to secure the North Atlantic and the Greenland-Iceland-United Kingdom (GIUK) Gap.

3. In practice, however, the UK maintains few assets specifically hardened for

RP TOIMITUS & CHATGPT

duties, leaving the UK with insufficient resources to meet its aspirations for a meaningful, persistent security presence in the High North. Consequently, the UK is keen to collaborate with NATO allies, particularly Norway and the United States, to monitor the maritime approaches it claims to guard. The December 2025 Lunna House Agreement with Norway built around jointly operating an interchangeable Type 26 anti-submarine frigate fleet of up to 13 vessels suggests the British government is looking to institutionalise burden-sharing in the

GIUK rather than cover the requirement alone.

6. The most significant of these challengers is China, which has declared itself a Near-Arctic State, a label that Beijing uses to justify its growing economic and scientific footprint in the region. China's Arctic ambitions create a direct friction with British interests. Beijing's Polar Silk Road initiative seeks to develop Arctic shipping lanes, specifically the Northern Sea Route, to shorten trade times significantly. In late 2025, the Istanbul Bridge container ship completed the transit from China to the UK in just

20 days, nearly halving the 40-day average of the Suez Canal and bypassing the more than 50-day detour currently required around the Cape of Good Hope. In recent years China's cooperation with Russia has also deepened, creating a strategic challenge that the UK and NATO are now being forced to address.

7. As a non-Arctic state, the UK holds only Observer status in the Arctic Council and therefore has no formal vote in the region's primary governance forum. To bridge this gap, Britain relies heavily on science diplomacy, leveraging its

status as a major producer of Arctic research to maintain influence. But while the British government advocates for the region to remain one of high cooperation and low tension, it must simultaneously grapple with the reality that defending the status quo is no longer sufficient; and actively help shape the emerging Arctic order alongside allies. The risk remains, that without the hard infrastructure to back its nearest neighbour claims, the UK's influence will be eclipsed by the economic statecraft of Beijing

and the Kremlin's military mass.

8. The UK's current approach is to set out a series of policy frameworks and diplomatic branding. Ministers point to the commitment to increase defence spending to around 2.6% of GDP in 2027 but that does not include funding for dedicated ice-capable vessels and specialised units required to secure British interests in the Arctic. To that end the reliance on the nearest neighbour narrative is a pragmatic attempt to substitute geographical
9. If the British government wishes to be more than just an observer watching the Arctic's future be decided by others, it will need to ensure that the Royal Navy can do more than just visit the High North but endure there. That may not require a significant increase in funding but without a material commitment, Britain's Arctic ambitions may share the fate of the Franklin expedition: bold in intent, but ultimately ill-equipped for the icy conditions. ■

Palveluksessa maalla ja merellä

Navigointi- ja kommunikointilaitteet

Konehuone-laitteet

Integroidut palo- ja kaasuilmoitin-järjestelmät

Poistumisopasteet, turva- ja yhdistelmävalot

Säiliömittaus- ja lastausvarret teollisuudelle

Erikoiselektroniikka puolustusvoimille

SIMRAD

ANSCHÜTZ

AUTRONICA
FIRE AND SECURITY

amot

KONGSBERG

SCAN
ANTENNA®

OPW Fluid Transfer Group
Europe B.V.

Pfannenbergl
ELECTRICITY FOR INDUSTRY

luminell®
Light-Masters

SKIPPER

e2S
warning signals

Honeywell

KANON
LOADING EQUIPMENT

AT-Marine Oy

atmarine.fi

Merivartiomuseon uudistunut näyttely Kotkassa

Vuonna 2025 uudistuneen Merivartiomuseon näyttely Turvanasi merellä Kotkan Merikeskus Vellamossa kertoo merivartijan monipuolisesta ja vaativasta ammatista. Vellamon Venehallissa esillä oleva pysyvä näyttely avaa merivartijoiden työtä kieltolain ajoista aina nykypäivään asti ja juhlistaa samalla merivartiinnin 95-vuotista taivalta.

Näyttelyn on toteuttanut Kymenlaakson museo yhteistyössä Rajavartiolaitoksen kanssa. Sen tavoitteena on herättää yleisö huomaamaan merivartiinnin yhteydet yhteiskunnan moniin eri osa-alueisiin – Välimeren tehtävistä Suomenlahdelle ja ympäristönsuojelusta rikostorjuntaan, hengenpelastuksesta puhumattakaan.

Mitä näyttelystä löytyy?

Noin 400 neliön näyttelyssä on esillä satoja esineitä.

Valtaosa näyttelyesineistä on saatu Rajavartiolaitoksen yksiköiltä, jotka ovat myös avustaneet näyttelysuunnittelussa. Näyttely esittelee merivartijoiden vaativaa työtä vartiolaivoilla, merivartioasemilla, satamissa ja lentoasemilla. Omat osiot löytyvät myös merivartijan koulutuksesta ja varusteista.

Esillä on VL Merikarhun vedenalainen työrobotti ROV, jolla otettiin aikanaan ensimmäiset kuvat vuonna 1994 uponneen MS Estonian hylystä. Nähtävillä on myös moottorikelkka ja kiitoreki, joita on aikanaan käytetty Suomen ja Venäjän rajavaltuutettujen kuljetuksiin. Salakuljetuksen historiasta on näytteillä pirtutorpedo.

Uutuuksia ja tutut suosikit

Näyttelyssä on huomioitu myös perheet, ja ihmeteltävää sekä tekemistä riittää pidemmäksikin aikaa. Näyttely

tarjoaa erilaisia toiminnallisia pisteitä unohtamatta aiempien vuosien suosikkikohteita. Jo entuudestaan näyttelyssä olleeseen hydrokopteriin voi edelleen tutustua myös sisältä ja kuunnella merivartijoiden kertomuksia äänitalenteina.

Tuttu meripelastussimulaattori on päivitetty tähän päivään ja sillä voi harjoitella veden varaan joutuneen etsintää. Uusi mekaaninen helikopteripeli havainnollistaa, kuinka pelastettavan ihmisen nosto edellyttää yhteistyötä.

Aiemman näyttelyn veneet ja lentokoneet ovat edelleen nähtävillä. Venehallin katosta roikkuvat vartiolentokoneet Sääski II ja DHC-2 Beaver. Legendaarinen on myös vuonna 1935 rakennettu VMV11, joka on suurin Vellamon rakennuksen sisällä oleva museoesine.

II.

Museon kesäsesonki alkaa

Kesäkaudella ulkona laituri-
sa ovat nähtävillä **VL Telkkä**
(1958), **PV 210** (1984), **AV**
5104 (1937) ja **RV 125** (1961).
Tänä kesänä Telkkää ei avata
yleisölle, mutta sitä ja muita
aluksia voi ihailia ulkopuo-
lta.

Vellamon lukuisista näytte-
lyistä löytyy paljon muutakin
nähtävää ja koettavaa helpos-
ti kokonaiseksi kesäpäiväksi.

merikeskusvellamo.fi

*Tornatorintie 99, Kotka.
1.6.-16.8.2026 avoinna
ma-ti, to-su 10-18, ke 10-20
15/10 €, alle 18-vuotiaat
maksutta. Museokortti käy!*

KUVAT: KRISTA YLINEN

Ylh. Pirtutorpedo, taustalla hydrokopteri.
Oik. VMV11 sekä katosta roikkuva Sääski.

RMC:n viranomaisalusten liiketoimintajohtaja Sami Sohlberg kertoo uudesta Pohjanmaa-luokasta.

Petteri Harjula

Rauma Marine Constructions

– uuden Pohjanmaa-luokan rakentaja

Rauma Marine Constructions jatkaa vuosisatoja vanhaa suomalaista – ja raumalaista – laivanrakennusperinnettä. Merkittävä osa Merivoimien sotien jälkeisestä aluskannasta on rakennettu Raumalla. Nyt siellä on rakenteilla neljä uuden Pohjanmaa-luokan korvetta. Merisotakoulun reserviupseerikurssin alumnit ja uudelle alusluokalle nimensä antaneen Miinalaiva Pohjanmaan alumnit kävivät tutustumassa RMC:hen maaliskuussa 2026.

Aki LATVANNE

Aki LATVANNE

RMC:n toimitusjohtaja Mika Nieminen tervehtimässä Merisotakoulun RU-kurssin ja Miinalaiva Pohjanmaan Alumneja.

Raumalaisen laivanrakennuksen historia alkoi jo 1500-luvulla paikallisten käsityöläisten perustaessa kaupungin ensimmäisen telakan eli paikallisittain varvin. Raumalaiset kauppiaat kävivät ulkomaankauppaa meritse suoraan Saksan ja Baltian kanssa aina vuoteen 1636, jolloin se kuninkaan toimesta kiellettiin 130 vuodeksi. Uusi kulta-aika merenkulussa koitti 1800-luvulla, jolloin kaupungin purjelaivas-

to kasvoi maan suurimmaksi. 1900-luvun alussa, höyrylaivojen korvautessa purjealukset, telakkatoiminta Raumalla keskeytyi, mutta uusi, iso sahalaitos loi pohjan jatkolle.

Sotien jälkeen Raumalla aloitti peräti kaksi uutta telakkaa: merikapteeni Hollmingin perustama ja hänen nimeään kantava sekä nykyisen RMC:n telakan paikalla sijainnut Rauma-Raabe Oy:n (myöhemmin Rauma-Repola Oy) telakka.

Molemmat ryhtyivät alkuun rakentamaan puisia sotakorvausaluksia Neuvostoliittoon, mutta siirtyivät pian metallialuksiin. Idänkauppa jatkui vahvana aina 1970-luvulle asti ja sen myötä Raumalla opittiin rakentamaan monentyyppisiä erikoisaluksia: jäänmurtaajia, tankkereita ja matkustajalauttoja sekä 1990-luvulta lähtien myös sotalaaluksia, tunnetuimpina Rauma-luokan ohjusveneet ja Hämeenmaa-luokan miinalaivat.

Vanhan loppu ja uuden alku

1990-luvun lama iski myös laivanrakennukseen ja sen seurauksena Rauman telakat yhdistyivät yhdeksi yhtiöksi, jonka nimi ja omistus vaihtuivat mo-
neen kertaan seuraavien vuosikymmenien aikana. Viimeisenä valot sammutti vuonna 2013 korealainen STX. Sen tuhasta nousi seuraavana vuonna uusi, täysin suomalaisomisteinen Rauma Marine Constructions jatkamaan laivanrakennustointa, jonka tuloksena Raumalta oli maailman merille lähentynyt sotien jälkeen 1 500 alusta.

RMC on reilun kymmenen toimintavuotensa aikana käynyt läpi monenlaisia vaiheita, mutta tällä hetkellä tilanne näyttää hyvältä. Tilauskirjat ovat täynnä. Rakenteilla olevien Pohjanmaa-korvettien lisäksi kohta aloitetaan kahden amerikkalaisille menevän jäänmurtajan rakentaminen. Yhdysvallat on ostaa RMC:ltä ja sen yhteistyökumppaneilta laivojen lisäksi myös tarvittavan osaamisen niiden ohjaamiseen. Tähän tarvittava koulutus toteutetaan yhteistyössä paikallisen merenkulkuoppilaitoksen kanssa simulaatiolaitteita hyödyntäen.

Pohjanmaa-luokka historiasta nykypäivään

Pohjanmaa oli Merivoimiemme alusluokan nimenä ensimmäisen kerran jo lähes 250 vuotta

sitten Suomen ollessa vielä osa Ruotsin suurvaltaa. Kaksi silloisen Pohjanmaa-luokan neljästä fregatista rakennettiin 1760-luvulla vastavalmistuneella Suomenlinnan kuivatelakalla, joka tuulivoimalla toimivine tyhjen-
nyspumppuineen oli oman aikansa tekninen ihme.

Kyseisen Pohjanmaa-luokan Suomessa rakennetut fregatit olivat 80 jalkaa (n. 25 metriä) pitkiä ja 18,5 jalkaa (n. 5,5 metriä) leveitä. Mastoja oli kaksi ja tyynemmällä säällä alus liikkui 14 airoparin voimin. Tykkejä oli 18. Alukset olivat oman aikansa-
kin mittapuulla varsin pienikokoisia sota-aluksiksi ja niitä käytettiin silloisessa ensisijaisesti tiedustelutehtäviin.

Tulevan Pohjanmaa-luokan korvetit ovat suurimmat Suomessa koskaan rakennetut tai käytössä olleet sota-alukset. Niiden pituus on 117 metriä, leveys 16 metriä, syväys 5 metriä ja uppouma 4 300 tonnia. Aiempaa koennäytystä pitivät hallussaan panssarilaivat Ilmarinen ja Väinämöinen. Ne uivat yhtä syvällä ja olivat 3900 tonnin uppoumaltaan lähellä Pohjanmaa-luokkaa, mutta olivat rakenteeltaan lyhyempiä (93 metriä) ja aavistuksen leveämpiä (16,9 metriä). Niiden huippunopeus oli 10 solmua vähemmän kuin Pohjanmaa-luokan ilmoitettu 25 solmua ja varustelutaso luonnollisesti omalta aikakaudeltaan.

Merisotakoulun reserviupseerikurssin ja ensimmäinen uuden Pohjanmaa-luokan

Merisotakoulun reser rakenteilla oleviin kor

Merisotakoulun reserviupseerikurssin alumnit ry järjesti sekä omille jäsenilleen että Miinalaiva Pohjaanmaan alumneille vierailun RMC:n telakalle Raumalle 19.3.2026. Kun tapahtumaan ilmoittautuminen avattiin verkossa noin kuukautta aiemmin, se täyttyi muutamassa minuutissa. Mukaan ehtineet pääsivät tutustumaan RMC:n liiketointaan ja tulevaisuuden näky-
miin sekä rakenteilla oleviin Pohjanmaa-luokan korvetteihin.

Rauma Marine Constructionin toimitusjohtaja **Mika Nieminen** lausui tervetuliaissanat ja kertoi telakan positiivisista näkymistä sekä siitä, miten telak-

Miinalaiva Pohjanmaan alumnit yhteiskuvassa jo vesille lasketun korvetin edessä.

AKO LATVANNE

viupseerikurssin alumnit ja Miinalaiva Pohjanmaan alumnit vetteihin tutustumassa

ka on lyhyen historiansa aikana onnistunut merkittävästi kehittämään toimintaansa uudistamalla ja tehostamalla laivanrakennukseen liittyviä prosesseja. Viranomaisalus-liiketoiminnan johtaja **Sami Sohlberg** piti meilile perusteellisen esityksen siitä, miten yhtiön prosessit toimivat ja miten laivoja rakennetaan. Esityksessä käytiin läpi korvetihankkeen lisäksi Yhdysvaltain rannikkovartioston jäänmurta-jatilaukset sekä RMC:n henkilöstöhallinnon keskeinen rooli telakan toiminnassa ja maamme huoltovarmuuden varmistajana. Esitystä oli mukana kuuntelemassa Laivue 2020 -hankkeesta komentajakapteeni **Sampo**

Neste, joka kertoi Puolustusvoimien ja Logistiikkalaitoksen roolista Pohjanmaa-korvetien hankinnassa.

Esityksen jälkeen teimme telakkakierroksen, jota isännöi RMC:n operatiivinen johtaja **Ville Laaksonen**. Yksi vaikuttavimmista kohteista kierroksella oli 186 metriä pitkä, 44 metriä leveä ja 32 metrin harjakorkeuteen nouseva monitoimihalli. Se mahdollistaa useamman aluksen koamisen lämpimässä ja kuivassa tilassa ympäri vuoden. Tällä hetkellä hallissa on rakenteilla kaksi Pohjanmaalukuokan korvettia. Yhden runko on lähes valmis laskettavaksi veteen, toisen rungon koonti on hyvässä vaiheessa.

Ulkokierroksella pääsimme keväturingossa näkemään ensimmäisen jo vesille lasketun Pohjanmaa-korvetin, jonka varustelu on käynnissä, sekä Suomen suurimman kuivatelakan, jonka allas on 260 metriä pitkä ja 85 metriä leveä. Kaikki neljä Pohjanmaa-lukuokan korvettia siis mahtuisivat altaaseen rinta rintaan tai kaksi peräkkäin ja kaksi vierekkäin.

Merisotakoulun reserviupseerikurssin alumnit ja Miinalaiva Pohjanmaan alumnit kiittävät RMC:tä erinomaisen hyvin järjestetystä vierailusta ja mielenkiintoisesta esityksestä. ■

Kaj Hagros, Petteri Harjula

Sinisen Reservin yhteysupseeriviirikö

Sinisen Reservin yhteysupseeriviirikö on aloittanut 22:n toimintavuotensa suunnittelulla ja sidosryhmien kanssa vuoropuhelulla. Vuoden 2026 ensimmäinen yhteysupseeritoimeksianto on myös onnistuneesti saatu suoritettua.

Viirikö on kasvanut ylisadaksi osaavaksi reserviläiseksi, jotka ovat motivoituneita tukemaan erilaisia laivastollisia tapahtumia ja vierailuita. Toimimme edelleen Saaristomeren ja Suomenlahden ruoduissa, joka on lähinnä hallinnollinen jako järjestelyvasuissa. Toimeksiantoja tarjoamme edelleen tyyppillisesti kaikille viiriköläisille, toki huomioiden isäntäorganisaation tarpeet ja toiveet.

Viirikön osallistuminen moisiin Merivoimien isännöimiin laivastovierailuihin on perinteisesti tuonut suurta kiitosta ja arvostusta reserviläisten työpanoksesta. Toimintaympäristö yhteysupseerikontekstissa on kuitenkin muuttunut viime vuosina. Laivastovierailut ovat muuttuneet rutiininomaisemmiksi ja aiheuttavat vähemmän satamajaksoon liittyvää logistista järjestelyä. Pyrimme kuitenkin rakentamaan keskusteluun avaintoimijoiden kanssa, jotta myös tulevaisuudessa saisimme yhteysupseeriteh-

täviä. Tall Ships Races, joka tulee Suomeen nykyään säännöllisin väliajoin, on ehdottomasti yksi tärkeimmistä tehtävistämme, sekä kentällä, että järjestelyrooleissa.

Haluamme ylläpitää ja laajentaa yhteysupseereidemme koulutusta, jotta olemme paremmin valmiita mahdollisiin tuleviin uudennaisiin tehtäviin, joihin tarvitaan osaajia. Tähän liittyen kannustamme reserviläisiämme hakeutumaan MPK:n HNS/RSOM-koulutuksiin. Viirikö ei itse kouluta tai ylläpidä aiheeseen liittyvää henkilöstöpoolia, mutta yhä useamman yhteysupseerin käydessä koulutuksen, tulee aiheen osaaminen kattavasti viiriköön.

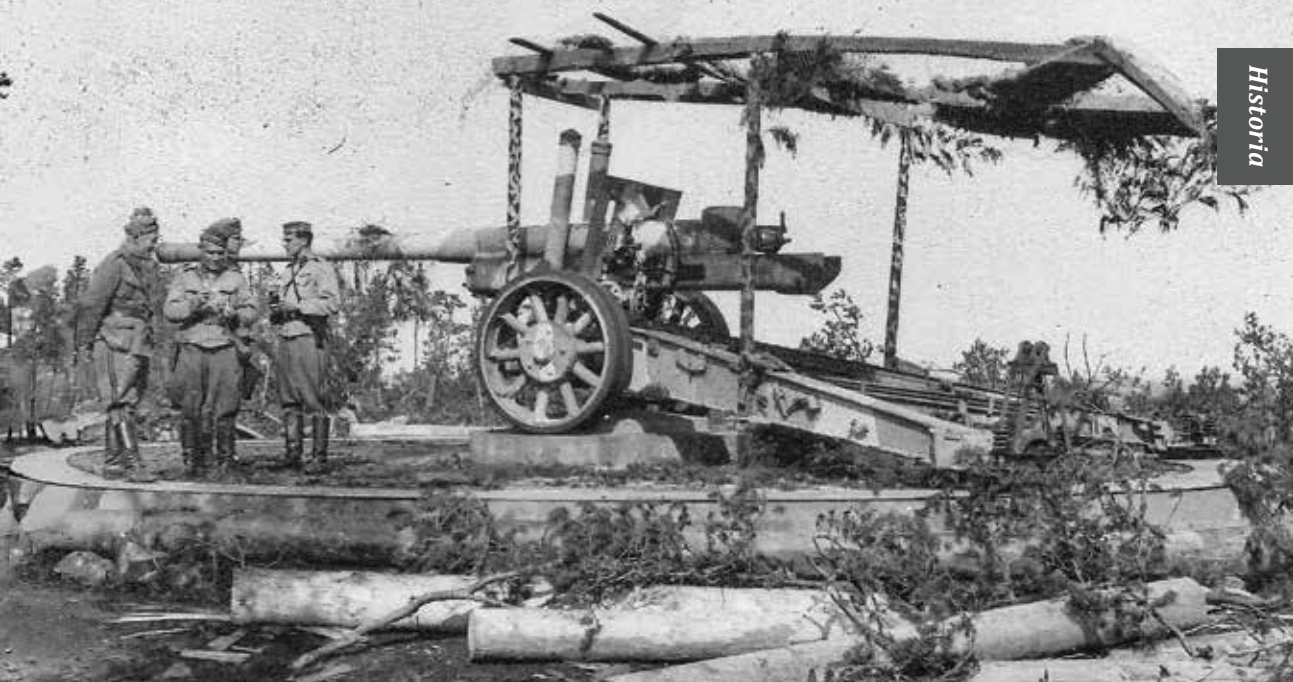
Kieli- ja viestintäosaamisemme on perinteisesti kerännyt kiitosta. Kannustamme yhteysupseereitamme tarttumaan erilaisiin kielikoulutusmahdollisuuksiin, joita kullekin saattaa tarjoutua. Sotilasenglannin ja ranskan taidot ovat arvokasta osaamista ja yleensä standardienglannin lisäksi kaikki muu kieliosa-

TONI ALASUVANTO

minen. Tällaista osaamista ei välttämättä aina löydy monelta. Yleisesti voi sanoa, että jos joku omaa harvinaisempaa ja haluttua osaamista, on viirikölä silloin myös paremmat mahdollisuudet saada yhteysupseeritoimeksiantoja.

Hyvää purjehduskautta 2026!

122 K 31 Soksussa. Tästä alkoi tavallaan sotien jälkeisten 122 mm tykkien kehitys.

T. KAINULAISEN KOKOELMA

Ove Enqvist

ST, ye-kom evp.

Uuden raskaan rannikkotykin kehittämismvaiheita

Sotien jälkeen uusi kevyt rannikkotykki, 100 56 TK, kehitettiin onnistuneesti 1960-luvun loppupuolella T-54/55 panssarivaunun tornista. Uuden raskaan rannikkotykin kehittäminen ei ollut yhtä helppo, ja se sisälsi useita ehkä hieman vähemmän tunnettuja vaiheita ennen kuin päästiin lopputulokseen, 130 mm:n rannikkotykkiin.

Canetista Tampellaan – tilapäinen ratkaisu

Uuden raskaan rannikkotykkiin vaikutti monta vaihetta, joista ensimmäiset alkoivat jo jatkosodan viimeiseltä sotavuodelta, jolloin Oy Tampella Ab:ssa oli työn alla Lokomon aihioista 15 kpl:n erä 152/45 C:n putkia sodassa

katkenneiden ja loppuun kuluneiden tilalle. Tämä kauppa peruuntui sodan päättymisen takia.

Jollakin tasolla työtä jatkettiin 1940-luvun loppupuolella. Raaka-aineita neljää uutta putkea varten oli hankittu Merivoimien Esikunnan varoilla, ja ne olivat varastoituina Valtion Tyk-

kitehtaalla. Kahden tykin työkin oli jo tilattu Valtion tykkitehtaalta 13.6.1945, mutta 20.12.1945 tehdas ilmoitti katsovansa tilauksen peruutetuksi.

Vuonna 1950 tehdyssä suunnitelmassa oli lueteltu 64 uuden 152/50 C:n (huomaa tässä vaiheessa vielä C) sisäputken han-

*Ensimmäisten 152/50 T-tykkien asennus Mäkiluotoon
Porkkalan palautuksen jälkeen. Tykeille asennettiin myöhemmin kilvet.*

MAANPUOLUSTUS.NET

kinta sekä tykkien peruskorjaus. Suunnitelman mukaan neljä putkiaihiota oli jo olemassa. Kun 1950-luvulla voitiin ryhtyä käyttämään määrärahoja kalustolliseen kehittämiseen, aloitettiin sitten aselajin silloisen pääkaluston uudistus käyttö- ja kunnossapitovaroin. Työ annettiin Tampellalle, koska Valmetin Rautpohjan tehtaan työhön soveltuvat koneet olivat sidottuja muihin tilauksiin.

152/45 C:n uudistus sisälsi monta, osittain hankalaakin vaihetta. Sopivan putkimateriaalin löytäminen oli vaikeaa, piti kehittää uudet ampumatarvikkeet, suuhidastin ja suojakilpi. Kysymykset ratkaistiin, ja uudistetun tykin ensimmäiseen sarjaan kuului kahdeksan putkea. Hankintatarjoukset pyydettiin syyskuussa 1951, ja hankinta oli hyväksytty sekä tilaus tehty kesäkuussa 1952. Toimitusaika sovittiin marraskuusi 1955. Canet-pattereille asennettiin uudet Tampellaan putket 1950-luvun loppupuolelta alkaen, ja syntyi 152/50 Tampella.

122K- yleistyistä moottoroituun rannikkotykkiin

152/50 Tampella-tykki oli kuitenkin 1800-luvun lopulla kehitetty manuaalinen ja vanhahva konstruktio modernisoinista huolimatta. Esim. Ruotsin rannikkotykistö oli jo 1950-luvulla saanut käyttöönsä automaattisia 105 mm:n tornikannuunoita (10,5 cm torniautomaattiasennus), joiden tulinopeus oli peräti 36 laukausta minuutissa. Tällaisia aseita selvästikin ihailtiin Suomessa. Uudempaa raskasta rannikkotykkiä kaivattiin siten myös Suomeen.

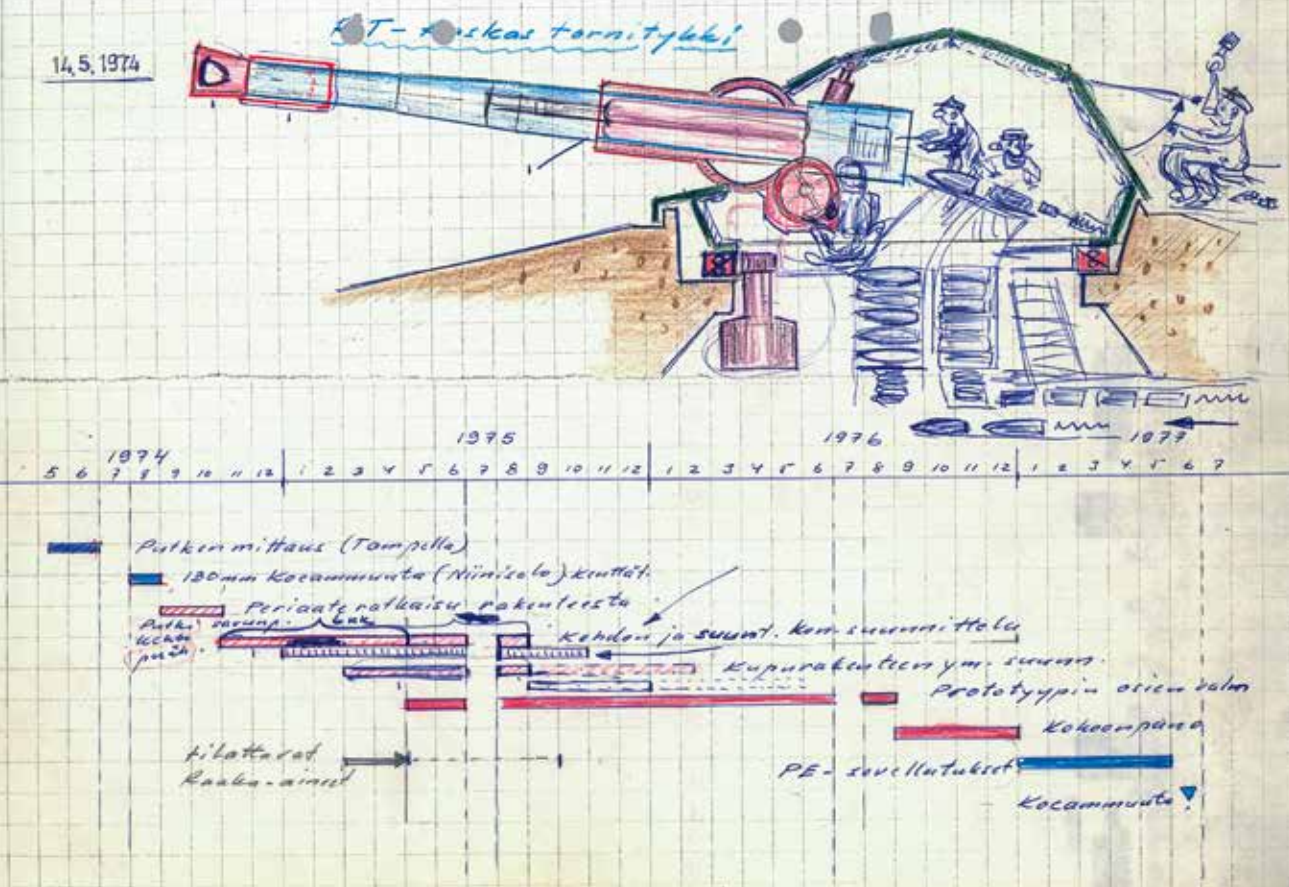
1950-luvun alussa Sotakorkeakoulussa hahmoteltiin vaatimukset uudelle 122 mm:n yleis-tykille ja tältä pohjalta aloitettiin Tampellaan kanssa neuvottelut tykin suunnittelemiseksi. Näin syntyi suunnitelma sekä kenttätykistön, ilmatorjunnan, laivaston ja rannikkotykistön yleistyksiksi 122K/52, jota ei kuitenkaan koskaan valmistettu. Monessa 1950-luvun rannikon puolustus-suunnitelmassa oli eräiden lin-

nakkeiden aseistukseksi suunniteltu 122X-patteri.

Vuonna 1955 aloitettiin uuden lähinnä kenttätykistön käyttöön tarkoitetun aseenn suunnittelu. Näin syntynyt 122K/55 käsitti uuden Tampellaan suunnitteleman tuliputken varustettuna 130/50-N-tykin sulkulaitteella 122K/31:n lavetilla. Putkella suoritettiin kesällä 1956 Niinisalossa Tykistön Koeasemalla ensimmäiset koeammunnat. Koeammuntoja jatkettiin Rannikkotykistön Koeampuma-asemalla Katajaluodossa kesällä 1957.

Jo vuonna 1956 alkoi täysin vaakakiilalukkoisen tykin suunnittelu ja uusi protoase 122K/57 valmistui huhtikuussa 1959. Se käsitti vain varsinaisen tykin putkesta aina sivusuuntauslaakeriin asti eli lähinnä kyse oli kiinteästä rannikkotykistä. Tykin esitteessä tuotiinkin esille käyttömahdollisuus rannikkotykkinä. Ensimmäiset koelaukaukset tällä uuden, täysin suomalaisen kentäkannuunan ensimmäisellä prototyypillä ammuttiin Katajaluodossa keväällä 1959.

Ammuntojen jälkeen tykki palautettiin Tampellaan alalavetin valmistamista varten ja kesäkuun 24. päivänä 1960 ensimmäinen täysin suomalainen kenttätykki oli lopulta valmis. Tykki 001 luovutettiin Pohjanmaan Tykistörykmentille ja edelleen kenttäkokeisiin, jotka sujuivat pääosin menestyksellisesti. Marraskuussa 1960 Puolustusvoimain komentaja virallisti tykin malliksi 122K60. Tampella sitoutui toimittamaan toistakymmentä uutta kenttäk-

Rannikkotykistön uuden raskaan tornitykin suunnitelma vuonna 1974.

TAMPELLAN ARKISTO

nuunaa varusteineen.

122K60:sta ei siis saatu uutta raskasta rannikkotykkiä. Tykit kuitenkin luovutettiin suhteellisen nopeasti moottoroidulle rannikkotykistölle, koska kenttätykistölle saatiin otettua 122H63 ja 130K54-tykkeitä Neuvostoliitosta. 122K60:n konstruktio oli myös myöhemmin osittain Tampellan eräiden muiden tykkien perustana. Uutta raskasta rannikkotykkiä haettiin kuitenkin edelleen, kun 1960-luvulla ryhdyttiin kehittämään asekauppoja Neuvostoliiton kanssa.

Mistä uusi raskas rannikkotykki?

1956 ryhdyttiin Suomessa seuraamaan ohjusten kehitystä, ja ohjukset tulivat uuden rannikkotykin joko tilalle tai rinnalle suunnittelutyössä. 1960-luvulla ja erityisesti 1965–1966 käytiin monta keskustelua ja laadittiin erilaisia hankintaohjelmia. Vuodesta 1965 alkaen suunnitelmissa alettiin puhua automaattisista rannikkotykistöpattereista. Puolustusvoimien komentaja kenraali Sakari Simelius totesi, että rannikkotykistö oli varustettava joko rannikko-ohjuksilla tai automaattipattereilla. Alus-

sa ei tiedetty, onko Neuvostoliitosta saatavissa rannikkopuolustukseen tarkoitettuja ohjuksia tai automaattipattereita. Hankinta-esityksiä ja ohjuksia esiteltäessä ylipäällikölle, presidentti Urho Kekkoselle, tämä kysyi eikö rannikkopuolustusta voisi hoitaa tornipattereilla.

Kun taas kerran koottiin listaa Neuvostoliitosta hankittavista aseista, yhtenä kohteena oli automaattinen, raskas rannikkotykistötornipatteri, joka osoittaa minkälaisiin rannikkotykkeihin pyrittiin. Mitä rannikkotykistön automaattipatteriin tuli, neuvostoliittolaiset luul-

tavasti väittivät sitä vanhentuneeksi siksi, että (uudenaikais-ta) sellaista ei Neuvostoliitos-sa tiettävästi edes ollut. Tämän jälkeen ei raskas rannikkotykitörtornipatteri enää tullut esille hankintaneuvotteluissa ja sopimuksissa, vaan keskityttiin meritorjuntaohjuksiin. Meritorjuntaohjuksia (MTO 66) saatiin Suomeen vuoden 1966 lopulla.

Ajatusta vanhentuneiden 152/50 T-tykkien korvaamisesta uudemmalla ei kuitenkaan luovuttu. Vuonna 1971 ensimmäinen parlamentaarinen puolustuskomitea suositteli 152/50 T-tykkien korvaamismahdollisuuksien tutkimista uudella tykillä siten, että mahdollinen kaluston uusiminen toteutettaisiin 1970-luvun lopulla. Kevyiden rannikkotykkien uusiminen oli saatu onnistuneesti päätettyä, mutta tornin ahtaudesta johtuen ilman automatiikkaa. Pääesikunnan päällikkö asetti vuoden 1972 alussa työryhmän, jonka tehtävänä oli mm. laatia suunnitelma rannikkopuolustuksen kehittämiseksi vuosina

1973–1987. Työryhmä käytti nimityshennettä ”RPT-72”.

Ruotsi oli 1960-luvulla tutkinut rannikkopuolustuksensa uusimista, ja tuloksena oli 12 cm:n automaattitornikanuuna m/70 (Ersta). Se, miten paljon Ruotsin ratkaisu vaikutti Suomen ratkaisuihin, ei ole tietoa, mutta Suomi lähti taas tutkimaan mahdollisuuksia hankkia Neuvostoliitosta 122 mm:n panssarivaunutorneja uudeksi raskaaksi ja automaattiseksi rannikkotykiksi.

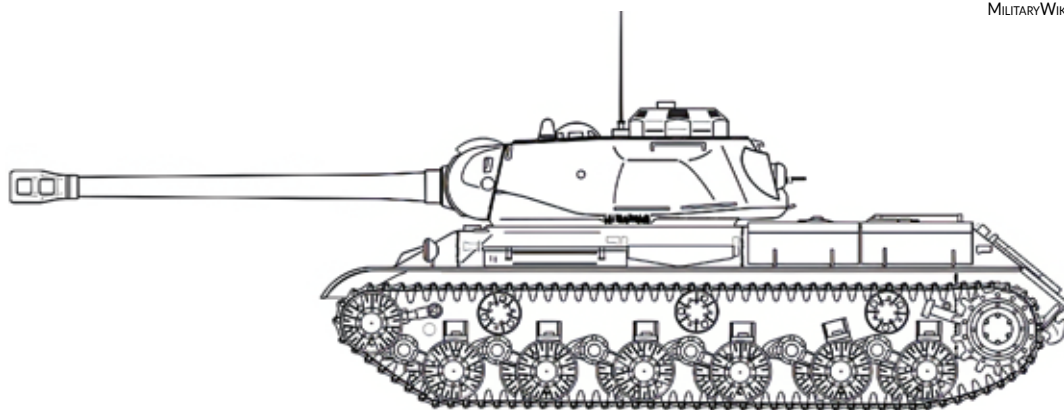
NL:sta raskas panssarivaunun torni?

Pääesikunnan päällikkö hyväksyi 10.8.1972, että Neuvostoliitosta hankitaan PsvT 10:n torni tykkeineen ja varusteineen sekä 60 laukausta kokeiluja varten. Kokeilun tarkoitus oli selvittää kyseisen tornitykin sopivuus raskaaksi rannikkotykiksi. Pääesikunnan pioneeriosasto oli varannut rahat kokeiluaseman linnoittamiseksi, ja esitti paikaksi Katajalautoa, jossa oli yksi 100 TK-asema rakenta-

matta ja johon koeasema voitaisiin sijoittaa. Toinen vaihtoehto kokeiluasemaksi oli Miessaa-ri, jossa kokeiluasema palvelisi Rtk:a, ja jossa asema voitaisiin liittää yhdeksi Miessaa-reen tulevan uuden patterin asemaksi. Kolmas vaihtoehto oli Santahamina, jossa tykki kokeilujen jälkeen voisi jäädä Rtk:n harjoitus-asemaksi. Tykin hankinnan ajateltiin tapahtuvan vuonna 1974.

Alustavat arviot antoivat aiheen uskoa, että PsvT 10:n torni tykkeineen olisi ollut toteutettavissa uudeksi raskaaksi rannikkotykiksi samoin perustein kuin 100 TK-tapauksessa. SNTL:n viranomaiset tarjosivat kuitenkin hankittavaksi JS II (tai IS II) tornia 122 mm:n tykkeineen. Alustavasti näytti siltä, että tavoitteet olisivat olleet saavutettavissa kyseisellä tornilla. Tykin lähtönopeus olisi kuitenkin johtanut kantamaan, joka olisi ollut heikompi kuin 100 TK:lla ja paljon heikompi kuin 152/50 T:lla, mikä asetti kyseenaliseksi tavoitteiden saavuttamisen.

MILITARYWIKI

IS-II panssarivaunun 122 mm tykin tornista aiottiin tehdä uusi raskas rannikkotykki.

122K/57 Katajaluodossa vuonna 1959.

TAMPELLAN ARKISTO

Jatkomahdollisuuksina nähtiin, että hankittaisi joko yksi IS II torni vuonna 1974 ja tutkittaisi käytännössä sen soveltuvuutta uudeksi raskaaksi rannikkotykiksi. Oletusarvo oli kuitenkin, ettei saavutettavaan kantamaan oltaisi tyytyväisiä, jolloin kokeilun ainoa hyöty olisi saatanut olla paremman neuvotte-luaseman saavuttaminen jatko-neuvotteluille. Toinen mahdollisuus olisi ollut heti todeta, ettei IS II täyttänyt Suomen tarpeita ja ”painokkaasti pyytää” saada osta PsvT 10 torni, jolla arvioi-

tiin voitavan saavuttaa 900 m/s lähtönopeus ja riittävä kantama.

Jälkikäteen tarkasteltuna sekä Psv T 10 että IS II olivat jo vanhentuneita konstruktioita. IS II:n tuotantokausi oli 1944–1945. Psv T 10:n tuotantokausi oli 1953–1956, joskin T 10:stä tehtiin parannettuja versioita, joista viimeisimmästä, T 10M:stä, joka oli tuotannossa vielä 1960-luvun alussa, on sanottu että se oli lupaava konsepti joka tuli aivan liian myöhään. Siinä oli lisäksi erilainen 122 mm:n tykki, johon ei sopinut Suomessa käy-

tössä olleet 122 mm:n ampumatarvikkeet. Voidaan jälkiviisaina sanoa, että oli hyvä, ettei näihin tykkeihin päädytty.

Lähteet eivät mainitse missä vaiheessa raskaista panssariväen-torneista lopulta luovuttiin. Tämän jälkeen uuden raskaan tykin kehittäminen keskittyi 130 mm:n tornikanuunaan ja lopulta sen käyttöönottoon. Tämän tykin kehittäminen on esitetty mm. Rannikon Puolustajassa 1/1995 ja kirjassa Suomen rannikkotykkit- Coastal guns in Finland (Mooreni-kustantamo 2013). ■

Tärkeimmät lähteet

- Haastattelut Jyri Paulaharju, Paavo Manninen, Esa Muikku, Vesa Toivonen
- Lauri Vuorisen väitöskirja
- Forum Marinumin arkistossa olevat asiakirjat
- Sulo Jukosen kokoelma

Tyyliltään klassinen museorakennus on varta vasten museoksi rakennettu ja sen on suunnitellut arkkitehti Ragnar Östberg. Hän on suunnitellut myös mm. Tukholman kaupungintalon. Museorakennuksen kaarevat siivet muodostavat ankkurin kourat.

Antero Honkasalo

Tukholman merihistoriallinen museo

Merihistoriallinen museo sijaitsee Ladugårdsgärdetin alueella Tukholmassa, ja se vihittiin käyttöön 1938.

Kokoelmiin kuuluu noin 50 000 esinettä merilöydöistä kalusteisiin ja alkupe-
räisveneisiin, laivamalleja on n. 1500. Vanhin malleista on votiivilaiva 1600-luvulta. Pysyvä näyttely kertoo Ruotsin sotalaivaston vaiheista. Erityisesti 1700-luvun aluk-
sista on vaikuttava kokoelma hienoja pienoismalleja.

Museon tiloissa on Poh-
jolan suurin merikir-
jasto, yli 60 000 nidet-
tä. Museolla on myös laaja valo-
kuvakokoelma, joka sisältää lä-
hes miljoona valokuvaa. Museon
arkisto sisältää 45 000 piirustus-
ta sekä arkistoasiakirjaa. Mainit-
takoon Fredrik Henrik af Chap-

manin alkuperäispiirustukset
1700-luvulta.

**Tragedia merellä 1944 -
museon vaihtuva näyttely
keväällä 2026**

Neuvostoliiton Leninets-luokan
sukellusvene L-21 oli metsästä-
nyt saksalaista risteilijä *Nürn-*

bergiä kuitenkin onnistumat-
ta. Sen jälkeen kapteeni Sergei
Mogilevski suuntasi veneensä
Ruotsin rannikolle. Sukellusve-
ne kohtasi matkustajalaivan ja
ampui kolme torpedoa.

Matkustajalaiva *Hansa* oli
matkalla Nynäshamnista Vis-
byhyn. Juuri ennen kello kuut-

ta aamulla oli yhdeksän tunnin matkasta jäljellä enää noin 2,5 tuntia. Ilma oli sumuinen, aaltoileva meri tumma ja kylmä. Aluksella oli 86 matkustajaa ja miehistön jäsentä. Alus oli tuskin neljä mailia Stenkyrkehu-kin ulkopuolella Gotlannin rannikolla, kun siihen osui torpedo. Osuma aiheutti suuren räjähd-
dyksen, joka rikkoi keulan ja komentosilta tuhoutui. *Hansa* up-
posi muutamassa minuutissa. Toinen kahdesta pelastunees-
ta oli Ruotsin armeijan kapteeni Arne Mohlin, josta tuli myöhem-
min Ruotsin armeijan esikunta-
päällikkö. L-21 oli suuntasi mat-
kansa *Hansan* torpedoinnin jäl-
keen kohti Turkua, jota neuvos-
tolaivasto käytti tukikohtanaan
Suomen tehtyä rauhan Neuvos-
toliiton kanssa syyskuussa 1944.

S/S *Hansan* hylky löydettiin vuonna 1988 ja se sijaitsee 100 metrin syvyydessä Itämerel-
lä, 44 km Visbystä pohjoiseen. Näyttely tuo uutta valoa yhteen Ruotsin suurimmista laivaka-
tastrofeista.

Rindön venehalli

Merihistoriallisen museon ve-
neiden kokoelma sisältää yli
150 kaikenlaista venettä: kaik-
kea jollista ja kanooteista ai-
na 1960-luvun perheveneisiin.
Useimmat niistä ovat esillä ve-
nehallissa Rindössä Vaxholmin
itäpuolella – siis sangen kauka-
na itse museosta ja vaatisi oman
käyntinsä. Hallista voi nähdä vi-
lahduksen ruotsinlaivalta Os-
kar-Fredriksborgin linnakkeen
kohdalla. Rindössä säilytetään
myös Kustaa-kuninkaan huvi-

Kustaa III:n Amphion-aluksesta on säilynyt kajuutta, jonka ikkunoista voi kurkistella sisälle ja miettiä, miten siellä neuvoteltiin ja päätettiin laivaston ja maan kohtalosta.

veneitä, gondolimallisia sluup-
peja Galten ja Delfinen, nämäkin
Chapmanin piirustuspyödyltä.

Tykkipiha

Osastossamme sattuneen saira-
ustapauksen (lievän, onneksi) ta-
kia emme ehtineet tutustua Mu-
seon takapihan tykkeihin. Siellä
olisi nähty sangen edustava va-
likoima suustaladattavista ka-
nuunoista ja karronadeista en-

simmäisiin rihlattuihin tykkeihin.

lästään huolimatta museora-
kennus on mittava esineistö huo-
mioon ottaen tilava. Lapsille löy-
tyy leikkihuone sekä ohjattua as-
kartelua. Kesäisin järjestää mu-
seo jopa purjehduskursseja.

Kaiken kaikkiaan tutustumi-
sen arvoinen paikka. ■

Aiheesta enemmän

<https://www.sjohistoriska.se>

Saksalainen miinaproomu Teikarin vesillä 15.7.1944.

SA-KUVA

Johanna Pakola

Menneisyyden pöyhintää

osa 6

Teikarsaaren taistelussa kesällä 1944

Jatkamme kaivelemalla menneitä. Tällä kertaa framille päätty teksti, joka on julkaistu Sanoma Osakeyhtiön vuonna 1958 julkaisemassa teoksessa ”Suomi tahtoi elää 3”.

Miinanlaskun suojaamistehtävä oli päätynyt ja tykkiveneet

Uusimaa ja Hämeenmaa olivat paluumatkalla tukikohtaansa aamuyöstä. Kannaksen taivas

alkoi täyttyä viholliskoneista ja taistelun kumu kuului selvästi. Pian huomattiin, että Musta-

maan linnakkeen vartiomies yritti epätoivoisesti herättää huomiotamme. Sieltä tulikin lyhyt käsky: Palatkaa Pukkioon. Sieltä saimme 4.7. aamupäivän kuluessa uudet ohjeet ja sillä aikaa sinne kerääntyi lisää aluksia. Niistä muodostettiin kaksi taisteluryhmää: ryhmä Arho, johon tulivat tyv Uusimaa ja Hämeenmaa, kaksi saksalaista tykistölauttaa ja yksi moottoritorpedovene sumutusveneenä, ja ryhmä Rautio tyv Karjala ja Turunmaa, kaksi tykistölauttaa ja yksi moottoritorpedovene sumutusveneenä. Ryhmät hajaantuivat Ristiniemen luona. Ryhmä A jatkoi 5.7. pohjoiseen Teikarinsaaren suuntaan ja ryhmä R jäi selustan suojaksi Ristiniemen ja

Taistelussa haavoittuneita tuodaan Teikarsaaresta rannikolle 1.7.1944.

SA-KUVA

Alvatinniemen välille.

Pian alkoi vihollinen toimia.

Koivistonsalmesta syöksyi kuusi moottoritorpedovenettä hyö-

POTKURIT JA AKSELISTOT HUVI- JA AMMATTIKÄYTTÖÖN

MEPRATUOTE OY
KAVIOKUJA 8
FIN-20380 TURKU

PUH. +358 (0)2 275 0111
INFO@MEPRATUOTE.FI
WWW.MEPRATUOTE.FI

VENEIDEN VOIMANSIIRRON AMMATTILAINEN VUODESTA 1971

käten ryhmä A:ta vastaan. Oma liikehtiminen oli sangen rajoitettu edellisinä öinä suoritettujen miinoitusten johdosta. Veneet lähestyivät kovasti sumuttaen, mutta oma tuli pakotti ne ampumaan torpedonsa jo melko kaukaa. Torpedojen vanat näkyivät aivan selvästi ja väistöliikkeet voitiin suorittaa ajoissa. Torpedoista osa meni tyv. Hämeenmaan keulan editse Ristiniemen rantaan.

Matka jatkui ja jännittyneinä odoteltiin vihollisen seuraavaa vetoa. Sitä ei kauan tarvinnutkaan odottaa. Pulliniemessä oleva kenttätykistö aloitti ammunnan mutta vaatimattomin tuloksin. Yksi kranaatti osui kuitenkin tyv Uusimaan mastoon noin rinnan korkeudelle ja haavoitti kaikki komentosillalla olleet miehet. Päällikkö komentajakapteeni Karsten haavoittui niin pahoin, että hän kuukautta myöhemmin kuoli sotasairaalassa. I-upseeri otti johdon käsiinsä ja lähti viemään alustansa turvaan. Pian hänkin menetti tajuntansa, jolloin tykistöupseeri jatkoi ajamista. Mutta ei hänkään jaksanut kauaa ja niin laivan pursimies joutui ajamaan laivan Kotkaan. Tykistötuli lopui ja jäljelle jääneet laivat saapuivat Teikarsaaren ja Tuppuran välille. Täältä näkyi suuri joukko pieniä sota-aluksia ja kuljetusmuodostelmia Uuraan suunnassa, jotka vihollinen heti suojasi sumuverhoon.

Koska tilanne oli Teikarissa epäselvä oli aluksille annettu kielto ampua maihin. Näinollen liikehdiittiin hiljaa Teikarin saa-

ren lähistöllä tehtävänä estää vihollisen lisäjoukkojen tulo saareen. Tästä ei vihollinen kuitenkaan pitänyt ja niinpä alkoi taistelun ratkaisuvaihe. Maataistelukoneet aloittivat alusten röykytyksen. Noin 50 koneen muodostelma pääsi ensikerralla hiukan yllättäen hyökkäämään auringon suunnasta. Pommein ja konetuliasein yritti vihollinen upottaa aluksemme. Yhtään suoraa pommiosumaa ei tullut, mutta laivamme kulki heilahdellen isojen vesipatsaiden keskellä. Henkilötappioita tietysti tuli.

Parin tunnin tauon jälkeen uusiutui sama näytös. Koneita oli nytkin noin 50. Henkilötappiot lisääntyivät ja vain pari tykkiä voitiin enää pitää miehitettyinä. Pommiräjähdykset vaurioittivat laivan putkistoja niin, että vauhtikin aleni noin viiteen solmuun. Ammukset olivat loppumaisillaan ja miesten hermot ”pinnassa”. Tällöin siirryttiin hiljalleen Ristiniemen eteläpuolelle, jonne myös ryhmä R saapui. Ja silloin rysähti kolmannen kerran. Tämän jälkeen olikin pakko pyytää lupa vetäytyä Suomen saariston suojaan. Alukset olivat silloin vaurioituneet ja ammukset lopussa. Tykkivene Hämeenmaa kulki uljaat 1 1/2 solmua.

Vaikkei tällä operaatiolla saatukaan mitään merkittävää aikaan eikä ratkaisevasti pystytty tulemaan Teikarin puolustusta, saivat rasittuneet puolustajat kuitenkin hengähdystauon, sillä alusten ollessa paikan päällä ei saareen tehty yhtään ilmahyökkäystä. Teikarin ensimmäinen taistelu alkoi 30.6. vihollisen

Teikarin taistelijat lepävät taistelun jälkeen

voimakkaalla tulivalmistelulla.

1.7. klo 00.30 vihollinen nousi maihin saaren etelä- ja itäosaan oman tykistönsä tukemana. Häikäilemättömän vastahyökkäyksen tuloksena vihollinen heitettiin takaisin mereen. Klo 8.00 hyökkäys uudistettiin, mutta torjuttiin ennen ranta- viivaa. 4.-5.7. vihollinen yritti toisen kerran vallata Teikarin ja voimakkaan tulen tukemana

SA-KUVA

1.7.1944.

se suoritti maihinnousun etelä- ja itärannalle 4.7. kello 9.00 sumuverhon suojassa noin yhden rykmentin voimin. Puolustaja sai apuvoimia ja ryhtyi hyökkäykseen kapteeni Fridellin johdolla, joka konekiväärikomppaniensa kera saapui Teikariin klo 17.30, ja seuraavana aamuna klo 6.00:n aikaan oli saareen nousut vihollisrykmentti tuhottu.

5.7. klo 9.30 vihollinen aloitti

kolmannen yrityksensä Teikarin valtaamiseksi tulivalmisteluilla, johon osallistuivat laiva- ja kenttätykistö sekä lentojoukot. Tuoli oli kovin ja kiivain tähän saakka koetuista ja sitä seurasi uusi maihinnousu 40 aluksen voimalla. Saaren eteläosissa olleet omat voimat murtautuivat pohjoisosissa olevien puolustajien luokse ja taistelu jatkui erittäin kiivaana. Saaren puolustusta

johtaneen majuri U. Myntin kaaduttua otti päällikkyuden kapt. Fridell, jonka johdolla puolustajat vähitellen luvan saatuaan vetäytyivät Teikarista veneillä, lautoilla ja uiden. Mutta Teikari oli täyttänyt sille asetetun tehtävän: Teikarin oli kestettävä kunnes mantereen rannikolla ollut tyhjiö täyttyi: ja Teikari kesti. ■

Mikko Pimiä

HMS Buttercup (K193), myöhemmin KNM Nordkyn.

WIKIPEDIA/PUBLIC DOMAIN

Kari Huhtala

Koululaivakysymys 1955–61 ja Matti Kurjen hankinta

Vuonna 1930 laivaston koululaivaksi ostettiin Ranskasta fregatti Oldenburg, joka peruskorjattiin seuraavana vuonna Uudenkaupungin telakalla. Nimikilpailun jälkeen alus kastettiin Suomen Joutseneksi. Suomen Joutsen teki koululaivana kahdeksan valtameripurjehdusta vuodesta 1931 toisen maailmansodan syttymiseen, minkä jälkeen se toimi sotien aikana emälaivana.

Sotien jälkeen elätettiin vielä mahdollisuutta käyttää Suomen Joutsenta koululaivana, ja vuosina 1948–51 se tekikin yhdeksän lyhyttä purjehdusta lähivesillä,

joista kolme oli varsinaisia koulutuspurjehduksia ja näistäkin vain kahdella käytiin Gotlannin eteläkärjen tasalla.

1950-luvulle tultaessa Suomen Joutsen olisi vaatinut 60–

70 miljoonan markan peruskorjauksen ollakseen purjehduskuntoinen, ja sekin olisi lisännyt aluksen käyttöikää vain 10–15 vuodella. Vastatessaan eduskunnassa vuonna 1955 esitet-

tyyn kysymykseen puolustusministeri Emil Skog totesi Suomen Joutsenen korjaamisen olevan taloudellisesti kyseenalaista, ja se olisi joka tapauksessa soveltunut huonosti nykyaikaisiin koulutustarkoituksiin. Nämä seikat edellyttivät Skogin mukaan Suomen Joutsenen korvaamista paremmin koululaivaksi soveltuvalla aluksella. Tämä päätti lopullisesti haaveet Suomen Joutsenen käytöstä koulutusaluksena, ja se siirrettiin ensin Lappohjaan ja sitten vuonna 1956 Upinnieen majoituslaivaksi.

Samaan aikaan oli merivoimien esikunnassa jo ryhdytty suunnittelemaan uutta koululaivaa. Aluksen merenkulku- ja asejärjestelmien sekä koneistojen tuli olla merivoimissa yleisesti käytössä olevat, sille piti kyetä majoittumaan reilu sata henkeä, aluksen piti syväyksensä puolesta soveltua saaristomerenkulkuun mutta olla samalla valtamerikelpoinen ja lisäksi aluksen tuli olla jäävahvistettu. Näillä reunaehdoilla päädyttiin noin 1 000 tonnin alukseen, joka ensin varustettaisiin varastossa olevilla asejärjestelmillä, kunnes suunniteltujen vartioveneiden (=tykkiveneiden) aseistus päätettäisiin.

Valtioneuvosto teki istunossaan kesäkuussa 1955 periaatepäätöksen uuden koululaivan rakentamiseksi merivoimille, ja puolustusministeriö osoitti vuodelle 1956 100 miljoonaa markkaa, jolla koululaivan suunnittelu voitaisiin aloittaa. Koululaivan rakentamises-

ta jätettiin vuonna 1956 tarjouspyyntö kolmelle kotimaiselle telakalle, joista vain Valmet Oy vastasi positiivisesti. Puolustusvoimain komentaja, jalkaväenkenraali Kaarlo Heiskanen kuitenkin pysäytti hankkeen, koska hän epäili, että aluksen varsinaiset rakennuskustannukset jouduttaisiin ottamaan perushankintarahoista ja se vaarantaisi muut puolustusvoimien hankkeet. Koululaivan tilaaminen jäi odottamaan korvamerkittyä rahoitusta.

Huhtikuussa 1957 puolustusministeriön johdolla pidettiin neuvottelu, jonka perusteella todettiin koululaivan tilaamisen olevan välttämätöntä. Kun kotimaisen koululaivan rakentaminen näytti epävarmalta, merivoimat selvitti mahdollisuutta hankkia ulkomailta käytetty alus uudeksi koululaivaksi. Sodan jäljiltä eri maiden reservissä oli runsaasti vähän käytettyjä, kestoäilytettyjä aluksia myytävänä. Selvitysten perusteella merivoimat päätyi esittämään norjalaisen Flower-luokan korvetti KNS Nordkynin (ex-HMS Buttercup) ostamista koululaivaksi. Osa kauppasummas- ta olisi kuitattu antamalla Suomen Joutsen Norjalle. Valtioneuvosto hyväksyi esityksen, mutta kauppa kuitenkin kariutui viime metreillä, kun norjalainen valaanpyyntiyhtiö tarjosi aluksesta joitain kruunuja enemmän kuin suomalaiset.

Koululaivan rahoitus ei ollut järjestynyt vielä heinäkuuhun 1958 mennessä, jolloin koululaivan tilaamista oltiin edel-

leen siirtämässä myöhemmäksi. Puolustusvoimain komentaja hyväksyi tällöin esityksen, jonka mukaan selvitetään uudelleen mahdollisuudet käytetyn aluksen ostamiseksi merivoimien koululaivaksi. Merivoimien esikunnalle annettiin tehtäväksi pyytää tarjoukset sopivista aluksista. Merivoimien komentaja esitti, että hankintaan käytettäisiin vuonna 1956 varattu 100 miljoonaa markkaa sekä toinen 100 miljoonaa markkaa perushankintamäärärahoja. Mikäli tällä summalla ei sopivaa käytettyä alusta saataisi, merivoimat esitti vaihtoehtona käytettävän 400 miljoonaa markkaa vuoden 1959 menoarvion työllisyysvaroja käytettäväksi koululaivan rakentamiseksi kotimaassa.

Lokakuussa 1958 merivoimat vastaanotti vastaukset koululaivan tarjouspyyntöihin Ranskasta ja Iso-Britanniasta. Ranska ilmoitti, ettei heillä ollut myytävänä vaatimuksien mukaista alusta. Iso-Britannia tarjosi kuutta vuosina 1943–46 valmistunutta Bay-, Loch-, Black Swan- ja Castle-luokan fregattia, mutta hankinta- ja kunnostuskustannukset olisivat olleet paljon suomalaisten mahdollisuuksia suurempia. Kun hanke ei vuoden 1958 loppuun mennessä edennyt, ja vuonna 1956 myönnetty koululaivan rakentamiseen tarkoitettu 100 miljoonaa markkaa olisi vanhentunut, merivoimat päätti käyttää varat kolmen kalustolautan sekä miina-, tykistö- ja torpedokaluston hankintaan.

Vuonna 1959 koululaiva-asia

vaikutti vihdoinkin etenevän, kun eduskunta hyväksyi Suomen Joutsenen siirron puolustusvoimista kauppa- ja teollisuusministeriöön merimiesammattikouluksi. Samalla eduskunta edellytti puolustusvoimille maksettavan aluksen romuuarvoa, noin 20 miljoonaa Smk, vastaava korvaus korvamerkittynä uuden koululaivan hankkimiseksi. Syksyllä eduskunta myönsi 530 miljoonaa markkaa (~15,6 milj. € vuoden 2025 rahassa) koululaivan rakentamiseen vuodelle 1959–1961.

Tammikuussa 1960 kuudelta suomalaiselta telakalta pyydettiin tarjoukset koululaivan rakentamisesta. Tarjouksista Uudenkaupungin Telakan ja Rauma-Repolan tarjoukset olivat huomattavasti muita edullisemmat. Puolustusvoimain komentaja esitti puolustusministeriölle, että alus rakennetaan Rauma-Repolan telakalla 426 miljoonalla markalla (~12,2 milj. €). Rauma-Repolan tarjous oli Uudenkaupungin Telakan tarjousista noin neljä miljoonaa markkaa korkeampi ja maksuehdot epäedullisemmat, mutta merivoimien esikunta arvioi sen selviytyvän tehtävästä paremmin suurempana ja laajempaa kokemusta omaavana telakana. Puolustusministeriö kuitenkin katsoi työllisyysnäkökoh- tien painavan enemmän ja suositteli hankkeen antamista Uudenkaupungin Telakalle, joka oli vajaatyöllistettynä. Helmikuussa 1960 valtioneuvosto oikeutti merivoimat tilaamaan koululaivan suunnittelutyön puolustus-

ministeriön kannan mukaisesti Uudenkaupungin Telakalta, jolle myöhemmin oli tarkoitus antaa tehtäväksi myös aluksen rakentaminen.

Suunnittelusopimuksen piti alun perin olla allekirjoitettuna heti alkuvuodesta ja aluksen rakentamisen alkavan loka-marraskuussa 1960, mutta asia venyi lopulta lähes vuodella useasta eri syystä. Merivoimien esikunta oli huolissaan telakan osaamisesta ja vaati, että telakka käyttäisi suunnittelussa apunaan alankomaalaista sotalaivojen suunnitteluun erikoistunutta suunnittelutoimistoa. Tästä johtuvat lisäneuvottelut, puuttuvat vaatimusmäärittelyt tykistö- ja sukellusveneentorjunta-aseistuksen sekä valvonta-, maalin-osoitus- ja tulenjohtojärjestelmien osalta (alukselle olisi pitänyt saada samat aseet ja järjestelmät kuin tuleville tykkive-neille, joiden suunnittelu oli ai- van alkutekijöissä) sekä vaikeudet saada ulkomailta hyväksyt- täviä tarjouksia aseista ja jär- jestelmistä hidastivat suunnit- telua. Elokuussa 1960 koululai- van aseistus oli kuitenkin pitkäl- le lyöty lukkoon ja suunnittelus- opimus Uudenkaupungin Tela- kan kanssa saatiin solmittua. Suunnitelmien mukaan aluk- seen hankittaisiin kaksi italia- laista 76 mm OTO Melara -yleis- tykkiä, yksi 35 mm kaksoistyk- ki ja neljä 20 mm tykkiä. Sukel- lusveneentorjuntaa varten aluk- seen oli tarkoitus hankkia kaksi brittiläistä Squid-heitintä.

Lupaavasti edennyt hanke pysähtyi kuitenkin jo helmikuus-

sa 1961, kun puolustusvoimain komentaja, jalkaväenkenraa- li Sakari Simelius määräsi meri- voimien laivanrakennusohjel- man tarkistettavaksi. Syynä täl- le oli koululaivahankkeen alku- peräiseen suunnitelmaan teh- dyt suuret muutokset sekä ar- voidun hinnan kohoaminen yli 200 miljoonalla markalla edus- kunnan hyväksymästä määrä- rahasta. Selvityksen perusteella puolustusneuvosto teki kokouk- sessaan maaliskuussa 1961 pää- töksen, ettei se puolla uusitun suunnitelman mukaisen koulu- laivan rakentamista Uudenkau- pungin Telakan tekemän tarjouk- sen pohjalta. Puolustusnevos- to kehotti puolustusministeriötä hankkimaan koululaivaa koske- vat uudet tarjoukset kaikilta ky- seeseen tulevilta telakoilta anne- tun määrärahan puitteissa. En- nen kuin niin ehti tapahtua, kou- lulaivan hankinta sai taas uuden ja yllättävän käänteen.

Puolustusministeri Leo Hyp- pölä kävi yksityismatkalla Iso-Bri- tanniassa helmikuun lopul- la 1961, ja pian matkan jälkeen puolustusministeriö tiedusteli, puolustusvoimia informoimat- ta, oliko kuninkaallisella laivas- tolla myytävänä 800–1 500 ton- nin aluksia Suomen koululaivak- si. Amiraliteetin tiedustellessa asiaan tarkennuksia se tuli me- rivoimien tietoon. Asiaa setvit- tiin merivoimien ja puolustusmi- nisteriön välillä, ja Iso-Britannial- le asiaa selitettiin koululaivan ra- kentamisen mahdollisella viiväs- tymisellä ja siihen varautumisel- la ostamalla väliaikainen koulu- laiva, jota myöhemmin voitaisiin

HMS Porlock Bay (K650) vuonna 1946/47.

IMPERIAL WAR MUSEUM

käyttää esikunta ja emälaivana. Puolustusministeriön yhteydenotto johti siihen, että amiraliteetti ilmoitti vuonna 1946 valmistuneen Bay-luokan fregatti Porlock Bayn olevan myytävänä Suomelle 260 000 punnan (~6,3 milj. €) hintaan. Alus oli kestoäilytettynä reservilaivastossa seitsemän vuorokauden lähtövalmiudessa, ja myytäisiin ”as lying”, eli siinä kunnossa kuin se oli. Merivoimien komentaja kävi keväällä 1961 Yhdysvaltain matkansa yhteydessä tarkastamassa aluksen. Alus osoittautui hyväkuntoiseksi, mutta se poikkesi niin asejärjestelmiltään kuin koneistoratkaisuiltaan täysin muista käytössämme olleista sota-aluksista, se ei ollut jäissä kulkelpoinen eikä se suuren syväyksensä puolesta soveltunut rannikkomme matalille väylille. Merivoimien komentaja ei näin ollen puoltanut aluksen hankintaa. Merivoimien esikunta vetosi myös ”uuden Suo-

men Joutsenen” lipunnäyttöarvoon ajaen voimakkaasti uuden koululaivan rakentamista.

Puolustusneuvoston maaliskuussa edellyttämät uudet tarjoukset koululaivan rakentamiseksi sekä tarkennetut suunnitelmat esiteltiin puolustusministerin hyväksyttäväksi 11.9.1961. Tällöin ilmeni, että asia oli jo ratkaistu - seuraavana päivänä annetussa hallituksen esityksessä valtion tulo- ja menoarvioksi vuodelle 1962 esitettiin kotimaisen koululaivan rakentamisen aloittamisen siirtämistä vuodelle 1963. Perusteluina todettiin odotettua vaikeampi suunnittelutyö sekä telakkateollisuudessa nyt vallinnut korkeasuhdanne. Kun kuitenkin merivoimat tarvitsi pikaisesti koululaivan, hallitus esitti, että uuden koululaivan rakennusvaroilla hankittaisiin Englannista valmiusvarastoitu fregattiluokan alus väliaikaiseksi koulutusaluksiksi.

Tammikuussa 1962 aloitettiin yksityiskohtaiset neuvottelut Porlock Bayn ostamisesta. Tuolloin selvisi mm., että amiraliteetin ilmoittama hinta, 260 000 punttaa, sisälsi vain aluksen aseineen ja kiinteine laitteineen. Aluksen täydentäminen varusteilla, ampumatarvikkeilla ja polttoaineilla maksaisi lisäksi 117 000 punttaa (~2,9 milj. €). Suomalaisille annettaisiin kattava koulutus Plymouthissa ja aluksen mukana tulisivat kaikki alusta koskevat asiakirjat, piirustukset, käsikirjat, käyttöohjeet, pöytäkirjat tai vastaavat. Alus olisi saatettavissa lähtövalmiiksi 15.4.1962, jos perehdytettävä henkilöstö saapuisi Plymouthiin kuukautta aiemmin.

Helmikuussa käytyjen viimeisten neuvottelujen jälkeen puolustusministeri hyväksyi 20.2.1962 esitellyssä Porlock Bayn ostamisen yhteensä 377 412 punnalla (~9,2 milj. €).

Matti Kurki Kruunuvuoren selällä vuonna 1963.

SOTAMUSEO/PUOLUSTUSVOIMAT

Itse aluksen osuus hinnasta oli 297 000 punttaa (~7,2 milj. €), ampuatarvikkeiden ja tykkien varaosien osuus 60 412 punttaa (~1,5 milj. €), noutohenkilöstön matkakustannusten 10 000 punttaa (~240 000 €) ja muiden menojen 10 000 punttaa (~240 000 €). Lisäksi merivoimien esikunta ilmoitti erilaisiin muutostöihin tarvittavan 50–100 miljoonaa Smk (1,5–3 milj. €) vuosina 1962–63.

Porlock Bay luovutettiin 19.4.1962 Portsmouthissa sitä noutamaan tulleen komentaja Matts Wikbergin johtamalle miehistölle ja se sai nimekseen Matti Kurki. Aluksen hankinnan jälkeen ei enää puhuttu ”väliaikaisesta” koululaivasta, ja lopulta asiassa kävi, kuten merivoimat oli pelännyt - vuoden 1963 valtion budjetista oli poistettu kokonaan kohta ”koululaivan rakentaminen”. Merivoimien perushankintamäärärahat riittivät kahden tykkiveneen ja kuuden raivaajan rakentamiseen, mutta kotimaisen koululaivan rakentaminen jäi odottamaan 15 vuodeksi.

Matti Kurjen hankintaan johtaneita tapahtumia voidaan syystäkin ihmetellä ja arvostella. Sisäpoliittisten syiden lisäksi Porlock Bayn hankintaan saattoivat vaikuttaa myös ulkopoliittiset tekijät. Vuodesta 1959 idänkaupan tavaraluotolla oli voitu hankkia myös puolustusvoimien materiaalia. Vuoteen 1961 mennessä puolustusvoimat oli saanut runsaasti mm. panssarivaunuja ja kenttätykkejä Neuvostoliitosta, ja neuvottelut MiG-21-torjuntahävittäjistä sekä Riga-luokan saattajista olivat juuri käynnistymässä. Ulkopoliittinen johto mahdollisesti halusi tässä tilanteessa suunnata edes jonkin hankinnan länsivaltoihin.

Koululaivana Matti Kurki kuitenkin täytti tehtävänsä ja oli

parempi kuin ei mitään. 12 palvelusvuotensa aikana aluksella sai peruskoulutuksensa 170 kadettia, vajaa sata kanta-aliupseeri/toimiupseerioppilasta sekä satoja reserviupseeri- ja reservialiupseerioppilaita. Aluksen järjestelmien vanhanaikaisuus ja yhteensopimattomuus muiden laivaston alusten kanssa ei ollut lopulta kovin suuri ongelma, sillä tässä suhteessa se ei poikennut muusta laivaston aluskannasta. Aluksen maine seurasi sitä kauan – vielä pitkään sen romuttamisen jälkeen voitiin kuulla, miten ”Matti Kurjella aikoinaan ...”.

Artikkeli perustuu kirjoittajan työn alla olevaan koululaiva Matti Kurjen historiikkiin.

RAUMAN SATAMA
PORT OF RAUMA

Rannikkoupseeriyhdistys tiedottaa

OVE ENQVIST

Tervehdys hyvät jäsenet ja RP-lehden lukijat.

Kesä on alkanut.

Yhdistyksen kevät meni kuten edellinenkin. Pidimme sääntömääräisen vuosikokouksemme ja kommodori Auvo Viita-aho valittiin yksimielisesti jatkamaan puheenjohtajana. Tätä kirjoittaessani minulla ei ole vielä mitään virallista mandaattia yhdistyksen hallituksessa, vain jäsenyys, koska hallituksen järjestäytymiskokousta ei ole pidetty. Lienee kuitenkin varmaa, että tullen jatkamaan samoissa tehtävissä kuten viime vuonnakin.

Yhdistyksen keväinen jäsenretki on myös takanapäin. Vierailimme aurinkoisessa Lissabonissa. Matka oli kokonaisu-

tena erittäin onnistunut.

Liitän oheen pari vuoden 2018 Varsovan matkan kuvaa, jotka Ove on aikanaan ottanut.

Jäsenet ovat saaneet myös jäsenmaksun laskun, jonka eräpäivä oli jo 20.4.2026.

Aika monelle lasku on hukunut ”sähköpostiviidakkoon”. Jos epäilet asiaa, voit varmistaa minulta tilanteesi.

Seuraava osio on vakioteekstiä:

Netistä löydät yhdistyksemme ja Rannikon Puolustajan nettisivut osoitteista <https://ruy.fi/>, ja <https://rannikonpuolustaja.fi/>. Jäsenosioon pääsevät vain jäsenet.

Salasanan saat minulta, jos olet sen unohtanut.

Muistathan päivittää osoitetietosi ja erityisesti sp-osoitteesi. Jos jäsenrekisterissä on vain mil.fi osoitteesi suosittelen, että ilmoitat ”siviilisp-osoitteen”, jotta kaikki viestit löytävät perille. Ilmoitathan myös sen, jos siirryt ”eläkkeelle”, jotta saan jäsentilaston pysymään ajan tasalla.

Aurinko porottaa jo kovasti. Voit suojata pääsi tilaamalla RUY-kaupasta yhdistyksen lippiksen.

Hyvää kesää toivottaa RUY:n

JaVa

Jarmo Valtimo, 0405647695
jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

OVE ENQVIST

Ps. Hyvät RP-lehden lukijat. Jos teidän osoitetietonne muuttuvat, niin ilmoitathan muuttuneet tiedot viereiseen sp-osoitteeseen Hoidan myös lehden asioita. ■

Sotilaskoti – vapaaehtoista maan

RSKY

Rannikkosotilaskotiyhdistyksen puheenjohtaja Kirsi Patrikainen.

Sotilaskotitoiminnalla on pitkät ja arvokkaat perinteet. Yhdistyksemme, Rannikkosotilaskotiyhdistys, on perustettu vuonna 1918, ja se on siten yksi vanhimmista sotilaskotiyhdistyksistä. Nimensä mukaisesti yhdistys toimii rannikkoalueilla Hangon, Kymminlinnan, Loviisan, Selkämeren, Suomenlinnan, Turun ja Upinniemen paikallisosastojen voimin.

Rannikkosotilaskotiyhdistyksen ylläpitämät sotilaskodit si-

Talvinen, helmikuinen valopäivä Upinniemessä.

jaitsevat Upinniemessä, Pansiossa ja Merisotakoululla Suomenlinnassa. Yhdistys omistaa myös sotilaskotiauto Unelman ja ylläpitää Suomen ainoaa laivakanttiinia, MLC Hämeenmaalla, tarjoten näin monipuolisia palveluja eri toimintaympäristöissä.

Yhdistyksen keskeinen tehtävä on tukea Merivoimissa palvelvien varusmiesten ja reservin kertausharjoituksissa olevien hyvinvointia sekä edistää myönteistä maanpuolustushenkeä. Taivoitteenamme on edistää jäsen-

temme vapaaehtoistyötä sotilaskotitoiminnassa, tuottaa edullisia ja laadukkaita sotilaskotipalveluja ja tehdä aktiivista yhteistyötä sidosryhmiemme kanssa.

Yhdistyksemme uusi puheenjohtaja

Kirsi Patrikainen Turun paikallisosastosta valittiin yhdistyksemme uudeksi puheenjohtajaksi 2026 vuosikokouksessa. Kirsillä on kertynyt sotilaskotivuosiensa verran, että hän on ehtinyt toimia sotilaskotijärjestössä mo-

puolustustyötä

RSKY

nessa eri tehtävässä, myös valtakunnan tasolla. Rannikkosotilaskotiyhdistyksen puheenjohtajuus tarjoaa taas erilaisen näkökulman sotilaskotitoimintaan.

Puheenjohtajan tervehdys sidosryhmille: ”Toiminnassamme tuskin tulee mitään mullistuksia uuden puheenjohtajan myötä, mutta henkilökohtainen toiveeni on, että perustehtävämme merkitys näkyy entistä paremmin. Vaikka maailma muuttuu, meidän toimintamme keskiössä ovat aina suomalaiset varusmiehet ja reserviläiset. Yksinkertainen tavoite, joka toivottavasti näkyy sekä vapaaehtoisten jäseniemme että palkatun henkilökuntamme kaikissa toimissa. Vuoden 2026 erityinen painopiste toiminnassamme on tuotteiden hintalaatusuhteen parantaminen, mikä voi tarkoittaa myös hintojen alentamista. Pyrimme siihen, että tuotteet ovat sopivan hintaisia pienituloisille asiakkaillemme.”

Aktiivista toimintaa

Helmikuun alussa osallistuimme Opopäiville, jossa esittelimme sotilaskotitoimintaa yli 800 opinto-ohjaajalle. Helmikuun lopulla yhdistyksemme sotilaskotisaret järjestivät poikkeusolokoulutuspäivän Merisotakoululla. Päivän ohjelmassa oli valmiussuun-

Rannikoprikaatin ja Merisotakoulun varusmiehet katsomassa Kiekko-Espoon jääkiekko-ottelua Espoossa.

nittelua, Merisotakoulun johtajan, kommodori Antti Rainion luento ja tutustuttiin muun muassa taisteluensiapuun. Vielä keran lämmin kiitos MPK:n Meripuolustuspiiriin kouluttajille.

Rannikoprikaatin sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuus kokosi helmikuussa tuhansia vieraita talviseen Upinniemeen. Merkityksellisen valapäivän toteuttamiseen osallistui yli kaksikymmentä vapaaehtoistyötä tekevää sotilaskotisarta yhdessä henki-

lökunnan kanssa. Seuraavaa sotilasvala- ja sotilasvakuutustilaisuutta vietetään 13. elokuuta.

Jo toistamiseen järjestimme helmikuussa varusmiesten toiveesta jääkiekkoiltaan, johon yhdistyksemme kustansi pääsyliput yli 200 Rannikoprikaatin ja Merisotakoulun varusmiehelle liigatason jääkiekko-otteluun Espoossa.

Yhdistyksemme on mukana jo kolmatta kertaa esittelemässä toimintaansa Helsingin

Rannikkosotilaskotiyhdistys

RSKY

Sotilaskotitoiminnan perinnepäivää vietetään 7.5. Yhdistyksemme on jo kolmatta kertaa esillä Senaatintorilla.

Senaatintorilla 7.5. Sotilaskoti-toiminnan perinnepäivänä. Tapahtuma juontaa juurensa siihen päivään, jolloin ensimmäinen sotilaskoti avattiin Helsingissä yli sata vuotta sitten.

Puolustusvoimain lippujuhlan päivää vietetään 4.6. Raaseporin Tammisaassa. Sotilaskotiyhdistykset tukevat toisiaan, ja osallistumme juhlaan yhdessä Dragsvikin sotilaskotiyhdistyksen kanssa. Tapahtumaan tuodaan myös yhdistyksen sotilaskotiauto Unelma, josta yleisö voi ostaa perinteiset sotilaskodin munkkikahvit. Lippujuhlan päivän ohimarssiin osallistuu myös sotilaskotijärjes-

tömme marssiosasto.

Kesäkuun 6. päivänä Etelä-Suomen sotilaskotialue (ET-SO) järjestää sotilaskotisisarpäivät Suomenlinnassa. Etelä-Suomen sotilaskotialueeseen kuuluvat Dragsvik Soldathemsförening, Helsingin Sotilaskotiyhdistys, Helsinki-Santahamina sotilaskotiyhdistys, Rajasotilaskotiyhdistyksen Helsingin paikallisosasto, Tuusulan Sotilaskotiyhdistys sekä yhdistyksemme Hangon, Suomenlinnan ja Upinniemen paikallisosastot. Sotilaskotiyhdistykset tekevät tiivistä alueellista yhteistyötä ja järjestävät yhteisiä tapahtumia poikkeusolotoiminnan ohella.

Hymyllä ja sydämellä – Sotilaskoti

Alokkaiden saapuessa palvelukseen sotilaskotisisaret järjestävät sotilaskoti-infoja, joissa kerrotaan toiminnan keskeisistä periaatteista. Infotilaisuuksissa tuodaan esiin muun muassa, että sotilaskotisisaret tekevät arvokasta vapaaehtoistyötä ja että sotilaskoti on varusmiehille ennen kaikkea vapaa-ajanviettopaikka.

Sotilaskoti-infotilaisuuksissa alokkaille jaetaan yhdistyksemme kustantamat, kierrätyksistä muovipulloista valmistetut kestokassit sekä pelikortit. Kestokassit vähentävät muovipussien käyttöä sekä palveluk-

RSKY

sen aikana että sivilissä, ja korttipelit puolestaan tukevat keskittymiskykyä sekä edistävät yhteisöllisyyttä.

Sotilaskotisisaret järjestävät säännöllisesti varusmiesten toivomia bingoiltoja, osallistuvat läheistenpäivien ja valapäivien järjestelyihin sekä tukevat sotilaskotien henkilökuntaa arjen työssä.

Paikallisosastojemme sotilaskotisisaret ovat aktiivisesti mukana myös sidosryhmiemme tapahtumissa.

Ajantasaiset tiedot tulevista tapahtumista löytyvät yhdistyksemme verkkosivujen tapahtumakalenterista osoitteesta <https://rannikkosotilaskotiyhdistys.fi/tapahtumat/>

Hymyllä ja sydämellä – Sotilaskoti.

Sidosryhmämme voivat tilata sotilaskotiauto Unelman

RSKY

omiin tapahtumiinsa verkkosivujemme kautta osoitteesta <https://rannikkosotilaskotiyhdistys.fi/upinniemen-sotilaskoti/#unelma>

Seuraa meitä Facebook-, Instagram- ja YouTube-kanavalla: [rannikkosotilaskotiyhdistys](#). ■

Lue lisää toiminnastamme.

Sotilaskotisisaret järjestävät varusmiesten toivomia bingoiltoja.

HanPY:n toimintavuosi käynnistyi

Kokousväkeä. Edessä keskellä yhdistyksen ikinuori 101-vuotias jäsen, sotainvalidi Holger Tötterman.

7.3.2025 kokoontui yhdistyksen väki Hangon kaupungintalon lämpöön vuosikokouksen merkeissä.

Kokous eteni juoheasti ja sääntömääräiset asiat saatiin käsitellyksi.

Puheenjohtajisto valittiin uudelleen eli taistelijapari Valtimo-Lyytikäinen jatkavat yhdis-

tyksen johdossa.

Hallitukseen valittiin Airi Lasasen tilalle Hannu Kinnunen. Muu hallitus varajäsenineen jatkaa vanhalla kokoonpanolla.

Yhdistyksen päättynyt toimintavuosi oli ollut lähes perinteinen. 4.6. laskettiin seppelä ja juotiin Marskin kahvit Neljän Tuulen Tuvalla. Vuonna 2024 ti-

laisuus jäi pois ohjelmasta, koska Hanko isännöi 4.6.2024 valtakunnallisesta paraatia.

Perinnepäivää vietettiin 1.8. Russarössä. Tilaisuuteen osallistui satakunta henkeä. Perinnesoitto kunta viihdytti vieraita soitollaan Helge Dahlin johdolla. Suomenlinnan rannikkoryhmentin komentaja, komentaja

Heikki-Ilari Hirvonen ja Vaikut-
tamispatterin väki isännöivät
yhdistystä. Suurkiitokset siitä.
Varuskuntaravintola Ankkurin
väki Upinniimestä hoiti herne-
keitto- ja pannaritarjoilun sekä
Hangon Vihreät sisaret tarjosi-
vat sotkussa kahvia ja munkke-
ja, jotka oli leivottu Dragsvikin
sotilaskodissa.

Rannikkotyökistösäätiö ja
Rannikkotyökiston Perinneyh-
distys toteuttavat yhteistyössä
hanketta, jossa rannikkotyökis-
tön entisille toimipaikoille kiin-
nitetään muistolaatta.

Yhdistyksemme oli 25.05.
2007 kiinnittänyt muistolaatan
Jussarön merivartioaseman sei-
nään. Merivartioasema purettiin
jo useita vuosia sitten, joten saa-
reen tarvittiin taas laatta.

Yhdistys oli esittänyt RTPY:n
hallitukselle, että se on halukas
kiinnittämään Jussaröön uu-

den muistolaatan. Lupa saatiin
ja laatta kiinnitettiin Jussarön
vanhan majakan seinään. Laatta
paljastettiin 11.6.2025. Tilaisuus-
desta voitte lukea enemmän RP
3/25 lehdestä, jossa on Jaakko
Puomilan kirjoitus tilaisuudesta.

Yhdistyksen vuoden 2025 tu-
los oli yli 1 500 euroa alijäämäi-
nen ja siksi päätettiin, että yh-
distyksen jäsenmaksu noste-
taan 20 eurosta 25 euroon.

Kokouksen päätteeksi saa-
tiin taas nauttia Hangon vihrei-
den sisarten kahvitarjoilusta
maukkaiden lisukkeiden kera.

Hangon Rannikkopatteriston yksikköviireistä:

Puolustusvoimain komenta-
ja kenraali Lauri Sutela vahvis-
ti 25.3.1983 Hangon Rannikko-
patteristolle uuden perinteen,
yksikköviirit. Rannikkotyökistö

sai tuolloin ensimmäiset yksik-
köviirit, edelläkävijänä oli Han-
gon Rannikkopatteristo. Sil-
loinen patteriston komenta-
ja everstiluutnantti Timo Sario
ryhtyi pian komentajaksi tul-
tuaan puuhaamaan yksikkövi-
rejä antamalla (silloinen) yliluut-
nantti Reijo Kankaristolle tehtä-
väksi laatia yksikköviirien luon-
nokset. Laaditut luonnokset lä-
hetettiin Sotatieteen laitokselle
lausuntoa varten. Sotahistorian
toimiston suunnittelija taiteili-
ja B Heinonen laati ensimmäis-
ten luonnosten pohjalta heral-
disesti oikeaoppiset luonnok-
set, joiden perusteella patteris-
ton piirtäjä Marja-Liisa Semi laa-
ti työpiirustukset. Ensimmäiset
viirit valmisti Irja Mattila, Suo-
men Käsityön Ystävistä. Esikun-
tapatterin (myöhemmin Esikun-
ta- ja Huoltopatteri), Russarön ja
Hästö-Busön linnakkeiden viirit

Etsintäkuulutus:

Alla on kuva Hästö-Busön linnakkeen yksik-
köviiristä. Viiriin kuuluu noin kaksi metriä
pitkä puinen varsi.

Jos tiedät jotain viiristä, niin lähetä vies-
ti yhdistyksen sähköpostiin [perinneyhdistys@
hotmail.com](mailto:perinneyhdistys@hotmail.com) tai ole yhteydessä yhdistyksen
puheenjohtajaan, KIITOS.

Hangon Rannikkopatteriston Perinneyhdistys

Vihreiden sisarten kahvikattaus on valmiina odottamassa kokouksen päättymistä.

luovutettiin yksiköille patteriston vuosipäivänä 1.8.1983. Viirit uusittiin 2001 ja samalla patteriston uusin yksikkö Ohjuspatte-ri sai tällöin oman viirinsä. Myös tämän viirin suunnitteli kapteeni Reijo Kankaristo. Viirit luovutettiin yksiköille patteriston 80-vuotispäivänä 1.8.2001.

Patteriston lakkauttamisen jälkeen viirejä on säilytetty Russarön kasarmin perinnetuvassa. Veikko-Olavi Eronen luopui yhdistyksen puheenjohtajuudesta v 2017 lopulla ja minut valittiin uudeksi puheenjohtajaksi v 2018. Eronen oli suvereenis-

ti hoitanut yhdistyksen asioita, joten en itse ollut aiemmin keskittynyt perinne-esineisiin ja niiden säilytykseen. Yhdistyksen hallituksen väki kävi yleensä Russarössä vain perinnepäivänä. Jo vuoden 2018 lopulla kor-

viini kantautui huhu, että Hästö-Busön yksikköviiri ei ole Russarössä. Vuonna 2019 totesin saman asian ja sen jälkeen olen yrittänyt selvittää missä yksikköviiri on.

Jarmo Valtimo

Epomare

**MUKANA TURVAAMASSA MERIVOIMIEN TOIMINTAA
JA TULEVAISUUDEN SUORITUSKYKYÄ.**

www.epomare.fi

Suomenlinnan Rannikkotyökistökilta

Killan vuosikokous pidettiin 10.3.2026 perinteiseen tapaan Redin neuvottelutilassa Helsingin Kalasatamassa. Ennen kokousta Susanna Pimenoff piti kiinnostavan esityksen Kuivasaaren ainutlaatuisesta luonnosta ja sen hoidosta.

Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat Vesa Porrin napakassa ohjauksessa. Killan puheenjohtajana jatkaa Auvo Viita-aho ja hallitus pysyi muuten ennallaan, mutta hallituksesta astuu pois Tapio Junkonen. Hänen tilalleen valittiin Jari Kanervo, joka jatkaa M/S Kuivasaaren vastuupäällikkönä.

Kuivasaaren yleisöviikonloput jatkuvat

Yleisöretkiä järjestetään myös ensi elokuussa viikonloppuina **1.-2.8., 15.-16.8. ja 29.-30.8.** Lähtöajat ovat klo **10:00 ja 12:30 Kauppatorilta** ja saaresa ollaan 2,5 tuntia. Liikennöitsijänä on viime vuosien tapaan Royal Line Oy. Totuttuun tapaan retkillä on ainakin tykkikierrros. Lisäksi pidetään vaihtoehtoisia luontokierroksia, jos saadaan luonto-oppaita.

Elokuun yleisöviikonloppuja täydennetään **27.-28.6.** järjes-

tettävällä uudenaikaisella luontopainotteisella yleisöviikonlopulla. Kesäkuun lopussa luonto on vielä mahdollisesti kukasaan ja siten yleisön ihmeteltävissä. Lintujen arka pesintäaika on kuitenkin silloin jo ohi.

Vuoden aikana on myös talvoviikonloppuja, jolloin tehdään saareissa erilaisia siistimis- ja kunnostustöitä. Talkoolaisia tarvitaan jälleen sekä yleisöretkien toteutuksessa että kunnostustöissä.

LinnakeHELMi-projekti loppusuoralla

Kuivasaareissa saatetaan loppuun Kirsi Kostamon aikanaan liikkeelle laittama luonnon ennallistamishanke LinnakeHELMi. Saarelle on hankittu merkittävä määrä uutta luonnon hoitoon tarkoitettua kalustoa. Lisäksi Luontotieto Keiron Oy:n Susanna Pimenoff on tehnyt laajan luontokartoituksen ja Hyria koulutus julkaisi keväällä saaren luonnon hoitosuunnitelman sekä oppilastyönä tehdyt hoitokortit. Niiden avulla kiltailta voi paremmin jatkossa pitää huolta saaren luonnosta. Hanke päättyy elokuussa ”megatalkoisiin” **18.-19.8.** Jälkimmäisen päivän

iltapäivällä järjestetään saaresa hankkeen loppuseminaari.

Megatalkoisiin kutsutaan useita luonnosta kiinnostuneita järjestöjä ja toimijoita, joilla on jo vanhastaan kokemusta luonnon hoidosta ja työn ohjauksesta. Talkoiden aikana toivotaan saatavan siistittyä rakenteita nakertavat puut ja pensaats sekä haitallinen kasvusto saaren arvokkailta niityiltä ainakin keskeisimmiltä alueilta. Talkoisiin toivotaan osallistumaan tietysti myös mahdollisimman paljon kiltalaisia, sillä tarkoitus on koota saaresta useita jätelavallisia sekä metalliromua että sekajätettä pois kuljetettavaksi. Haitalliset vieraslajit ja muuta risua poltetaan pohjoisrannan kokossa, jos sää sen sallii.

Uusimpana tietona myös Stadin ammattiopisto Stadia on alustavasti ilmoittanut kiinnostuksensa ryhtyä killan kumppaniksi luonnon hoitamisessa talkoilla vuosittain. Stadiassa voi opiskella mm. luonto-ohjaajaksi tai ympäristönhoitajaksi.

Killan nettisivujen yhteydessä on hankkeesta oma osionsa osoitteessa <https://slrt-kilta.fi/Helmi/>

Auvo Viita-aho, Timo Elolähde

Rannikkotyökistön perinneyhdist

OVE ENQVIST

Yhdistyksen varapuheenjohtaja kiitti kukkasin Johanna Pakolaa, jonka johdolla on tehty merkittävä määrä perinnetyötä aselajimme hyväksi.

Vuosikokouksen henkilövalintoja

Rannikkotyökistön perinneyhdistystä useamman vuoden energisesti ja tuloksekkaasti luotsannut Johanna Pakola luopui omasta halustaan puheenjohtajan nuijasta yhdistyksen vuosikokouksessa.

– Minusta on parempi, että yhdistyksen vetäjä vaihtuu sopivin väliajoin. Tällä mahdollistetaan se, että puheenjohtaja palvelee yhdistystä, eikä toisin päin, Johanna Pakola kuvaillee tunnelmiaan puheenjohtajakautensa päätteeksi.

Johanna lupasi kuitenkin

Hyrylässä sijaitsevaa Ilmatorjuntamuseota

jatkaa tiiviisti yhteydenpitoa rannikkotyökistön perinteistä kiinnostuneisiin yhdistyksiin ja henkilöihin, joten olemme luotavaisia sen suhteen, että yhteistyö tulee monin tavoin jatkumaan myös tulevaisuudessa.

Uutena puheenjohtajana aloittaa vuosikokouksen yksi-

yksen puheenjohtaja vaihtui

OVE ENQVIST

voi suositella kernaasti matkakohteeksi. Kannattaa varata riittävästi aikaa laajaan näyttelyyn tutustumiseksi.

mielisesti valitsemana komentaja Heikki-Ilari Hirvonen, joka hänkin on tuttu mies rannikkotykistöstä ja laajemminkin rannikkojoukoista puhuttaessa. Heikki-Ilari Hirvonen palvelee tällä hetkellä Rannikkoprikaatissa Suomenlinnan rannikkorykmentin komentajana. Hänellä on monipuolinen

ura erilaisissa tehtävissä. Virkatehtävien lisäksi Hirvonen muis-

tetaan mm. Rannikkotykistösäätiön entisenä asiamiehenä.

MAST SYSTEM

Rannikkotykkistön Perinneyhdistys

Ilmatorjuntamuseo on käymisen arvoinen paikka!

Yhdistyksen vuosikokous järjestettiin Ilmatorjuntamuseossa Hyrylässä. Paikka sopi mitä parhaiten rannikkotykkistön perinteitä vaalivalle yhdistyksellemme, koska suomalaisen ilmatorjunnan juuret ovat Suomenlinnassa. Aselajin toiminnan katsotaan alkaneen nykyisen Suomenlinnan rannikkorykmentin edeltäjäjoukossa vuonna 1925.

Rannikkotykkistön perinneyhdistys onnittelee vähän jälkijunassa yli satavuotiasta ilmatorjunta-aselajia. Iloksemme saimme huomata, että Ilmatorjuntamuseo on todella hyvin hoidettu museo, jonka ylläpitämiseen myös Tuusulan kunta osallistuu. Museolla on kattava näyttely aselajin toiminnasta ja

erinomaiset tilat Hyrylässä, vanhan Helsingin Ilmatorjuntarykmentin naapurissa.

Kesälomareissuaan suunnittelevalle voidaan antaa vahva suositus poiketa Hyrylässä. Aikaa museoon tutustumiseen kannattaa varata kunnolla, sillä meidän reilun tunnin kierroksemme museonjohtaja Esa Kelloniemen opastamana olisi helppo voitto vaikka tuplata.

Tulevaa toimintaa

Rannikkotykkistön perinneyhdistys jatkaa uuden puheenjohtajan ja pääosin entisen hallituksen voimin rannikkotykkistön perinteitä kunnioittavien hankkeiden parissa. Kuluvana vuonna on tarkoitus paljastaa rannikkotykkistöaselajin toiminnasta kertovat perinnelaatat Hangon Bulevardilla sijaitsevaan entiseen

patteriston esikuntarakennuksen ja entisen Rannikkotykkistökoulun seinään Santahaminassa. Perinnetyötä on myös Kirkkonummen Mäkiluodossa sijaitsevan talvi- ja jatkosotien muistomerkin kunnostustyö, joka toteutetaan yhdistyksen ja MPK:n Meripuolustuspiirin hyvällä yhteistyöllä.

Syksyn tärkeitä tapahtumia ovat mm. Aleksis Kiven päivänä 10.10.2026 Santahamina-talossa järjestettävä seminaari, jossa tällä kertaa aiheena on Suomen ja Viron välinen sotilasyhteistyö halliki vuosikymmenien. Yhdistys on myös mukana järjestämässä itsenäisyyspäivän aattona 5.12. Helsingin Temppeliaukion kirkossa konserttia, jonka juonnot ja osa ohjelmasta kulkee vahvassa rannikkotykkistöhengessä. ■

Tatu Vartiainen

FORCITÉ
D E F E N C E

Kaakonkulman kuulumisia

RIKU LEHTINEN

Kokouksen väkeä.

Kuluva vuosi on alkanut perinteisesti. Yhdistyksen hallitus kokoontui tammi-kuussa suunnittelemaan kuluvan vuoden toimintaa. Suunnitelmia tarkennettiin vielä ennen vuosikokousta, joka pidettiin 9.3.2026 Kumppanuustalo Viikarissa. Kokouksessa oli paikalla 23 henkilöä. Ennen varsinaisen kokouksen alkua kuultiin lyhyt esitys Virolahden alalohkon taisteluista talvisodassa maaliskuussa 1940.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Esa Terviö ja Esan johdolla vietettiin kokous läpi tutun juohevasti. Vuoden 2025 osalta käytiin läpi ja hyväksyttiin vuoden tilit ja tapahtumat. Vuoden

2026 osalta hallituksen kokoonpanoon tuli pieni muutos, kun Teemu Leivo joutui jättämään hallituksen ulkomaan komennuksen vuoksi. Teemun tilalle hallitukseen valittiin Kai Holmberg. Kuluvan vuoden toimintasuunnitelma noudatteli hyväksi havaittua rakennetta ja se niin kuin talousarviokin hyväksyttiin hallituksen esityksen mukaisesti. Vuoden aikana järjestetään viisi omaa tapahtumaa ja tämän lisäksi pyritään saamaan hyvä kotkalaisedustus Rannikkokotikistön Perinneyhdistys ry:n lokakuun seminaariin. Touku-kuussa tutustutaan Kotkan merivartioasemaan sekä hoidetaan kaatuneitten muistopäivän sep-

peleenlaskut Haminassa valtakunnallisille rannikkopuolustuksen muistomerkeillä Salmenvirralla ja Kesäpuistossa yhteistöiminnassa Rannikkokotikistön Perinneyhdistys ry:n kanssa. (Salmenvirta = Merivoimien rannikkokotistelussa kentälle jääneiden muistomerkki, Kesäpuisto = Rannikkokotisteluiden ja niissä kaatuneiden sankarivainajien muistomerkki). Heinäkuussa vietetään perinnepäivää, elokuussa retkeillään Tarton maisemissa ja syksyllä pidetään vielä yhteinen kokoontuminen, jonka teema on tällä hetkellä avoin.

Kohti kesää

Kun tämä lehti ilmestyy, ollaan jo kesäkuussa ja ensimmäiset yhteiset tapahtumat ovat takana. Heinäkuun tapahtumista on myös jo kutsut tulleet. Hallitus toivookin aktiivista osallistumista yhteisiin tapahtumiin. Tätä kirjoitettaessa (18.4.) on kesäretki jo täynnä ja merivartioaseman vierailu on lähes ”loppuunmyyty” vuorokaudessa.

Perinneyhdistyksen ja omasta puolestani toivotan jäsenistölle ja kaikille lehden lukijoille lämmintä ja turvallista kesää!

Aapo Tokkola

Paikallisten Laivastokiltojen yhte

Vuoden 2026 vuosikokous Tampereen ravintola Plevnan kabinetissa. Kokouksen sihteeri TLK:n Jouni Aho edessä vasemmalla. "Lauteilla" vasemmalta Yrjö-Pekka Rautalahti ja Lars Eklund SLK, Petri Jalava, Jukka Harjamäki, Jarmo Holm ja Pentti Niskanen TLK. Ylärivissä vas. Jan-Erik Juslin, Timo Koukku ja Kimmo Ikonen VLK. Petri Loikas ja Kai Savolainen KLK. Kuvasta puuttuu kameran takaa Seppo Kaila TLK.

Yli 60 vuotta Merivoimien perinnettä vaalineeseen yhdistykseen kuuluu jäsenenä neljä paikallista yhdistystä: Pohjanlahden Laivastokilta ry, Turun Laivastokilta ry, Suomenlahden Laivastokilta ry ja Kymen Laivastokilta ry. Tästä vuodesta alkaen

samaan kattokiltaan kuuluu jälleen kaikki neljä alkuperäistä paikallista yhdistystä, kun Helsingin Laivastokiltana aikaisemmin mukana ollut yhdistys liittyi takaisin Suomenlahden Laivastokiltana.

Laivaston Killan vuosikokous pidettiin 21.3. -26 ravintola

Plevnan kabinetissa Tampereella. Samassa paikassa on pidetty useita Laivaston Killan kokouksia, koska Tampere on maantieteellisesti jonkinlainen kompromissi eri puolilla rannikkoamme sijaitseville laivastokiloille.

Paikalle saatiin nyt edustus

isjärjestö Laivaston Kilta ry

SEPPO KAILA

kaikista laivastokilloista. Vaasasta 3, Kymestä 2, Helsingistä 2 ja Turusta 6 kiltalaista. Puhetta kokouksessa johti Laivaston Killan puheenjohtaja Pentti Niskanen ja sihteerinä/tekniikkaoperaattorina toimi killan sihteeri Jouni Aho.

Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Puheenjohtajakauttaan jatkaa Turun Laivastokillan Pentti Niskanen. Uudeksi varapuheenjohtajaksi Turun Laivastokillan Jouni Ahon jälkeen valittiin uudelleen mukaan liittyneestä Suomenlahden Laivastokillasta puheenjohtaja Lars Eklund. Sihteerinä jatkaa Jouni Aho. Muutama hallitusjäsen vaihtui. Koska Suomenlahden Laivastokilta liittyi takaisin Laivaston Killan jäsenkillaksi, tulee sille valittavaksi hallitukseen edus-

tus, joka nimetään myöhemmin. Vuosikokouksessa käytiin ponnekas ja värikäskin yleiskeskustelu yhteisen kattokillan tulevaisuuden haasteista.

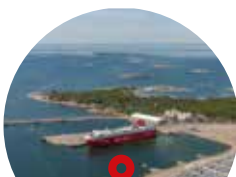
Pohjoismaisilla Laivastokiltapäivillä Laivaston Killalla on ollut edustus vuodesta 1980. Killalla on veljesjärjestöt kolmessa Pohjoismaassa: Marineforening, Tanska, Marinkamraterna (ex Flottans Män), Ruotsi ja Norges Orlogsforbund, Norja. Pohjoismaiset Laivastokiltapäivät järjestettiin viimeksi 2024 Ruotsin Karlskronassa. Vuoden 2026 XXIII Pohjoismaiset Laivastokiltapäivät järjestetään kesäkuussa Kööpenhaminassa, jonne Suomen edustus on lähdössä. ■

Seppo Kaila

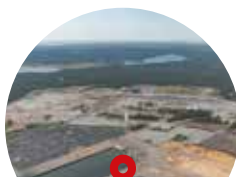
Turun Laivastokilta

Länsisatama

Ulkosatama

Koverharin satama

PORT OF HANKO

FAST AND FRIENDLY PORT

www.portofhanko.fi

Turun Laivastokillan toimintaa

Seppo Kaila, Rannikkolaivaston kotiutettava ylimatruusi Alekski Kantola ja Petri Jalava.

Turun Laivastokillan vuodenkulun perinteisiin kuuluu osallistuminen kutsuvieraina Rannikkolaivaston varusmiesten kotiutuskahvitilaisuuteen. Tiistaina 17.3. vietettiin Rannikkolaivastossa 255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten kotiutuskahvitilaisuutta, jota isännöi Rannikkolaivaston komentaja kommodori Sauli Rimmanen.

Turun Laivastokilta kävi pal-

kitsemassa Rannikkolaivaston 6. Pintatorjuntalaivueen esityksestä ylimatruusi Alekski Kantolan kunniakirjalla ja hänen nimelleen kaiverretulla termosmukilla. Palkinnon luovutti killan pj. Seppo Kaila ja hallitusjäsen Petri Jalava. Kotiutuvien varusmiesten palkitseminen on killalle perinne ja suuri kunnia, sekä lisäksi mukava lämminhenkinen varusmiesten tapaami-

nen. Parhaat onnittelut kiitettävästi suoritetusta varusmiespalveluksesta! Petri Jalava kävi lisäksi pitämässä kotiutuville esitelmän Sininen Reservi ry:n toiminnasta ja miten sen jäsenyhdistysten, kuten Turun Laivastokillan toimintaan voi liittyä.

Kilta osallistuu kevätkauden perinnetapahtumiin, kuten V-S Kiltapiirin järjestämään talvisodan päättymisen muistopäivän

TUULA RAHKONEN

Aurajokirannassa Itsenäisyyden kiven lippulinnaan valmistautuminen. TLK:n lippua kantaa Jouni Aho toisena jonossa.

seppeleenlaskutilaisuuteen Aurajokirannan Itsenäisyyden kivellä 13.3. jossa killan sihteeri Jouni Aho kantoi killan lippua. Kilta osallistuu myös omalla sepeleellä Rannikkolaivaston järjestämään juhlalliseen sepeleenlaskutilaisuuteen Laivaston

TUULA RAHKONEN

Aurajokirannan sepeleenlaskutilaisuus Itsenäisyyden kivellä. Porin prikaatin apulaiskomentaja eversti Vesa Helminen pitää puheita.

ristilla Naantalissa Kaatuneitten muistopäivä 17.5.

Seuratkaa ilmoittelua retkistä ja tapahtumista TS:n kiltapalstalla ja sähköposti-jäsentiedotteissa. Killan nettisivut löytyvät nyt Yhdistysavain-palvelusta ja ovat osoitteessa: <https://turunlaivastokilta.yhdistysavain.fi/>. Killan FB-sivut ovat entisel-

lä paikallaan: <https://www.facebook.com/groups/turunrtilta>. Muistakaa myös Sinisen Reservin kautta Maanpuolustuskoulutuksen toteutettavat ampumakilpailut Raasissa ja Upinniemes-sä! Niistä löytyy tietoja osoitteesta www.sininenreservi.fi.

Seppo Kaila, pj.

Turun Rannikkotyökistökillan toi

TUULA RAHKONEN

Pansion kotiutuskahvitilaisuudessa killan vpj. Kari Kurki, palkittu ylimatruusi Eemil Heinonen, pj. Heikki Pohjanvirta ja Rannikkolaivaston sotilaspastori Jasmin Huikku.

Rannikkoprikaatin Upinnie-meen varuskunnan 255 vuorokautta palvelleiden varusmiesten kotiuttamiskahvitilaisuus oli 17.3. Kahvitilaisuuden isäntänä toimi Rannikkoprikaatin komentaja kommodori Johan Tillander. Killastamme tilaisuuteen osallistuivat sihtööri Jukka Lasorla ja hallitusjäsen Hannu Aaltonen ja olivat palkitsemassa hienosti suoritetun varusmiespalvelun suorittaneita varusmiehiä. Palkituille vaikuttamispatterin korpraaleille Eelis Sjöblom ja Elmo Orkamo killa luovutti Rannikon Puolusta-

jan plaketit kunniakirjoin. Myös Rannikkolaivastossa oli samaan aikaan sama tilaisuus. Turun RT-kilta kävi palkitsemassa Rannikkolaivaston 8. Huoltolai-vueen esityksestä ylimatruusi Eemil Heinosen Rannikon Puolustajan plaketilla. Palkinnon luovutti killan pj. Heikki Pohjanvirta ja vpj. Kari Kurki.

Pansion kotiutuskahvitilaisuuden isäntänä toimi Rannikkolaivaston komentaja kommodori Sauli Rimmanen. Kilta onnittelee kaikkia palkittuja varusmiehiä!

Kiltamme osallistui lippu-

linna 13.3. Varsinais-Suomen Kiltapiiri ry:n seppeleen laskutalaisuuteen talvisodan päättymisen muistoksi Itsenäisyyden kivellä Aurajokirannassa. RT-killan hallituksesta Heikki Kanervamäki johti lippuryhmää. Killan lippua tilaisuudessa kantoi lippu-upseeri Hannu Aaltonen.

Killan kuukausitapaamiset vetävät mukavasti jäseniä koolle Heikkilän sotilaskotiin. Olemme onnistuneet saamaan nimekkäitä puhujia yhteiskunnan eri lohkoilta vieraakseemme. Esimerkiksi maaliskuun kuukausitapaamiseen saapui puhumaan Suomen ensimmäinen tiedustelututkimuksen professori Kari Liuhto Turun yliopistolta. Silmiä avaava puheenaihe Liuhdolla oli otsikolla ”Voihan Venäjä!” Täysin vapaistakin tietolähteistä on saatavilla laajalti ja monipuolista Venäjä-tietoa.

Kilta tekee perinteisen kesänaulun matkan, sen suuntautuessa tänä vuonna Itä-Suomen sotahistoriallisille taistelupaikoille ja alueen museoihin, kuten Mikkeliissä Sodan ja rauhan keskus, Päämajamuseo sekä Jalkaväkimuseo. Ryhmä lähtee myös oppaan johdolla viiden tunnin opastukselle Suomussalmen Raatteen Portin talvisotamuseoon. Rautjärvellä tutustu-

mintaa!

SEPPÖ KAILA

Suomen ensimmäinen tiedustelututkimuksen professori Kari Liuhto puhuu Venäjästä.

taan Simo Häyhä-museoon.

Kilta jatkaa tapahtumien sp-tiedottamista ryhmäjakeluna niille, jotka ovat killalle sähköpostiosoitteensa ilmoittaneet. Ilmoita viipymättä muutuneesta sp-osoitteestasi jäsenkirjurille: jaskenkirjuri@turunrtkilta.fi. Perinteiset postijakelut ja kiltapalstatiedottamiset toimivat jatkossakin. Seuratkaa ilmoittelua kiltamme retkistä ja tapahtumista TS:n kiltapalstalla, jäsentiedotteissa ja killan FB-sivulla: facebook.com/groups/turunrtkilta. Killan nettisivut ovat nyt Yhdistysavain-pal-

TUULA RAHKONEN

Itsenäisyyden kivellä Aurajokirannassa. RT-killan hallituksesta Heikki Kanervamäki johti lippuryhmää.

velun alla ja löytyvät osoitteesta <https://turunrtkilta.yhdistysavain.fi/>. Seuratkaa tarjontaa myös Maanpuolustuskoulutusyhdistyksen (MPK) sivuil-

la: www.mpk.fi sekä Sininen Reservi ry:n sivuilla: <https://www.sininenreservi.fi/>.

Seppo Kaila
Killan tiedottaja

Tilaajayhdistykset ja tilaajat

Hangon Rannikkopatteriston perinneyhdistys

Puheenjohtaja Jarmo Valtimo
Metsäkannaksentie 32, 10940 HANKO
0405647695
perinneyhdistys@hotmail.com

Helsingin Reservimeriupseerit

Jere Kaiku, 0504059512
jere.kaiku@gmail.com

Kotkan Rannikkoalueen perinneyhdistys

Puheenjohtaja Aapo Tokkola
045 169 0988
aapo.tokkola@gmail.com
Yhdistyksen postiosoite:
Koulukatu 2 as 4, 48100 Kotka
kotra.pery@gmail.com

Meri-Karjalan Laivastokilta

Puheenjohtaja Petri Loikas
Kortetie 9, 48800 Kotka
040 585 0580, petri.loikas@finnet.fi

Laivaston Sukeltajakilta

Puheenjohtaja Kalle Seppälä
0505373424
1kalle.seppala@gmail.com
www.laivastonsukeltajakilta.fi

Meripuolustussäätiö

Asiamies Sami Linnermo, 050 512 3364
sami.linnermo@meripuolustus.fi

Meriupseeriyhdistys

Puheenjohtaja Iiro Penttilä
Sihteeristö
Petteri Ekman ja Markus Lundmark
sihteeri@meriupseeriyhdistys.fi
Majajaosto kom evp Mikko Saarinen

Pirkanmaan Meripuolustuskilta

Puheenjohtaja Timo Valli
Kastepolku 2, 14200 Turenki
040 833 7213, timo.valli@iki.fi

Pohjanlahden Laivastokilta

Puheenjohtaja Timo Koukku
Hietalahdenkatu 29 as 15
65100 VAASA
0505585987
timo.koukku@netikka.fi

Rannikkojääkärikilta

Puheenjohtaja Harri Koponen
Freesenkatu 3 A 35, 00100 Helsinki
040 845 0000
Harri.koponen@osaka.fi

Rannikkojääkäripataljoonan perinneyhdistys

Puheenjohtaja Teija Koponen
040 845 0000, Harri.Koponen@osaka.fi

Rannikkosisarten säätiö

Puheenjohtaja Teija Wessman
Museokatu 7 B 21, 00100 Helsinki

Muita meripuolustuksen yhteisöjä

Laatokan puolustuksen ystävät

040 516 8572, kari.rapo@netikka.fi

Laivaston kilta

Puheenjohtaja Pentti O. Niskanen,
Hiidenkuja 6, 21600 Naantali
040 716 9871
pentti.o.niskanen@gmail.com

Laivaston veteraanit

Puheenjohtaja Seppo Grönroos
soegronroos@gmail.com

Merisotakoulun reservi-upseerikurssin alumnit ry

Puheenjohtaja Nicolás Kalvi
Varapuheenjohtaja Kaj Hagros
Sähköpostiosoitteet muotoa
etunimi.sukunimi@meriruk.fi
Jäseneksi liittyminen: bit.ly/meriruk

Merivoimien tutkimuslaitoksen perinneyhdistys

Puheenjohtaja Martti Helamaa
martti.helamaa@mil.fi
Sihteeri Jari Nieminen
040 700 9234
jari.nieminen@kotiportti.fi

Miinanraivaajakilta

Puheenjohtaja Tatu Virta
Kirkkorvontie 21, 21250 Masku
050 594 7144
tajvirta@gmail.com
Sihteeri Pekka Nieminen
Tavastilankatu 1 as 10, 20610 Turku
0400444869
pnieninen224@gmail.com

Nylands Brigads Gille rf

Sekreterare Alexander Geust
alexander.geust@gmail.com
www.nylandsbrigadsgille.fi

Pohjanlahden Merivartiokilta

Puheenjohtaja Hannu Wallius
0400 132 888
hannu.wallius@gmail.com
www.merivartiokilta.fi

Rannikkotyöstön Opistoupseerit

Puheenjohtaja Tatu Vartiainen
Ojahaantie 11 B 25, 01600 Vantaa
02 998 00, 0400 959 370
tatu.vartiainen@mil.fi

Sininen Reservi ry

Puheenjohtaja Petri Käyhkö
050 366 2024
petri.kayhko@sininenreservi.fi
Sihteeri Lasse Mäki, 040 738 5878
lasse.maki@sininenreservi.fi

Rannikkosotilaskotiyhdistys

Puheenjohtaja Eevi Jacksen
Katajanokankatu 4 D 27
00160 Helsinki, puh: 050 302 6435
puheenjohtaja@rannikkosotilaskotiyhdistys.fi

Rannikkokystösten perinneyhdistys

Puheenjohtaja Heikki-Ilari Hirvonen
puheenjohtaja@rannikkokysto.fi
www.rannikkokysto.fi

Rannikkokystösäätiö

Valtuuskunnan puheenjohtaja
Timo Kohtamäki
Hallituksen puheenjohtaja Antti Rainio
asiamies Otso Suppanen
otso.suppanen@mil.fi

Rannikkoupeeri yhdistys

RP-lehden julkaisija

Puheenjohtaja Auvo Viita-aho
auvovii@gmail.com
sihteeri Jarmo Valtimo, 040 564 7695
jarmo.valtimo@rannikonpuolustaja.fi

RT-kerho johtorengas

Puheenjohtaja Oskari Jokinen
oj.jokinen@gmail.com

Selkämeren Rannikkokilta

Puheenjohtaja Ravo Sarmet
Kolhantie 38 b, 26510 Rauma
040 562 8182
ravo.sarmet@dnainternet.net

Suomenlinnan Rannikkokystökilta

Puheenjohtaja Auvo Viita-aho
040 5066917, auvovii@gmail.com
slrt-kilta.fi

Turun Laivastokilta

Turun Laivastokilta
Puheenjohtaja Seppo Kaila
Kannuskatu 12 E, 20880 Turku
kailaseppo@gmail.com

Turun Rannikkokystökilta

Puheenjohtaja Heikki Pohjanvirta
Itäinen Rantakatu 48-50
H 249, 20810 Turku, 040 519 8155
puheenjohtaja@turunrtilta.fi

Turun Rannikkokystö- rykmentin Perinneyhdistys ry

Puheenjohtaja Juha Tuominen
juha.a.tuominen@gmail.com
www.turrrt.fi
rtperinne@gmail.com

Turun Reservimeriupseerit

Puheenjohtaja Rainer Helenius
050 543 5850
rainer.helenius@turunreservimeriupseerit.fi

Suomenlahden Laivastokilta

Puheenjohtaja Lars Eklund
Markkinatie 5 E 56, 00700 HELSINKI
0440 955 558
larseklund@kolumbus.fi

Suomenlinnan Rannikko- rykmentin perinneyhdistys

Puheenjohtaja Tuomas Alanko
045 142 8449
tuomas.alanko@gmail.com
Sihteeri Katariina Ilves
Sandelininkatu 13 A 3, 05800 Hyvinkää
katariina.ilves@luukku.com

Suomi Merellä -säätiö

Asiamies ja sihteeri Jyrki Myllyperkiö
050 5520244
sihteeri@suomimerella.fi

PYSY PINNALLA!

Meriturvan yksiköt tarjoavat korkeatasoista turvallisuuskoulutusta ammattitaitoisten kouluttajien johdolla. Ota yhteyttä, niin suunnitellaan yhdessä ryhmällesi sopiva koulutuskokonaisuus!

Tutustu myös kotisivuihimme osoitteessa www.meriturva.fi

Merenkulun turvallisuuskoulutuskeskus
puh. 019 - 2876 600 • www.meriturva.fi

DEFENCE AND WEAPON SYSTEMS

Taistelunkestävyyttä merialueelle

Monipaikkaisella siirrettävällä passiivisensorijärjestelmällä
taistelunkestävyyttä merialueen valvontaan.

Patria

Kun kaiken on pakko toimia.